1282

WEEKBLAD. — 25e JAARG. — 48 BLZ. — 8 NOVEMBER 1962.
BELGIË : 10 FRANK. — NEDERLAND : ABONNEES : 65 CENT.

ROBBEDOES

NEE, HOOR, IK HEB NIETS GEHOORD OF GEZIEN IN HET VERHAAL VAN **TIMOER** OP BLADZIJDE 12 !

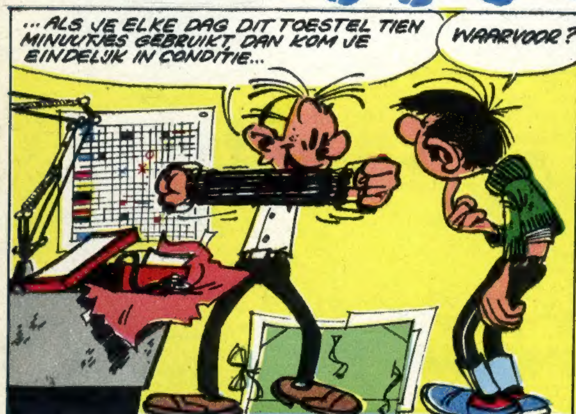

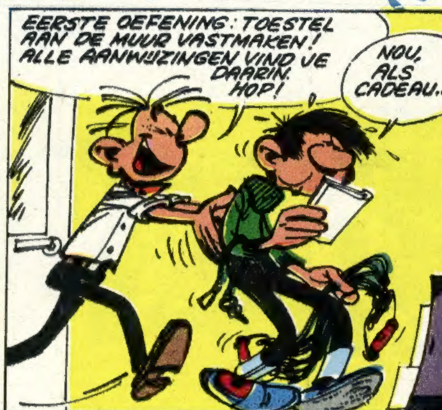

Guust FLATER

DOOR Franquin EN Jidéhem

VEERKRACHT

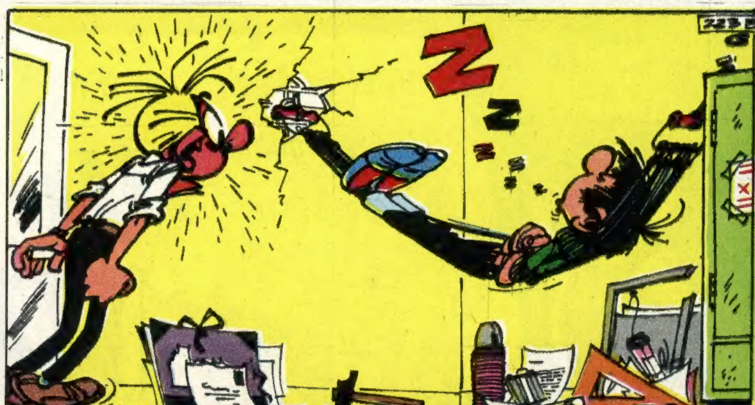

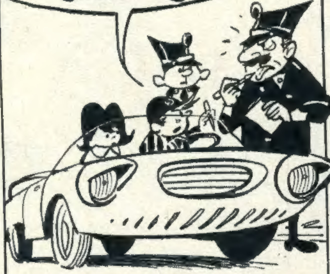

OPERATIE ASTRATOM...

6 (Wordt vervolgd.)

GOEDEN DAG EUROPA !..

Je europese vriendjes groeten je. Uit welk land komt deze ? (1)

Met het VLAGGENRAMA L'ALSACIENNE geraak je uit alle STRIKVRAGEN over EUROPA.

Je kan je vlaggetjes uit verlakt metaal schikken rond je opheffmakende PANORAMISCHE KAART.
Je zal tevens een prachtig boek ontvangen waaruit je 'n tal boeidende, nieuwe spelen leert.

Bestel vlug je VLAGGENRAMA met het onderstaande bonnetje op te sturen. Je blijft hiervoor... vol bewondering !

In ieder pak L'ALSACIENNE met een rode etiket erop " Vlug mijn vlaggenrama " vindt je een vlaggetje uit verlakt metaal.

R 18

UIT TE KNIPPEN BON DIE JE TERUGSTUURT AAN :

BISCA - (DIENST VLAGGENRAMA), 3, NIEUWPOORTLAAN-BRUSSEL.

Naam . . . .

Voornamen . . . .

straat. . . . . Nr. . . .

Stad/Gemeente. . . . . Provincie . . . .

Ik wens het VLAGGENRAMA te ontvangen. Ik voeg hierbij 7 nieuwe zegels van 3 BF - (Let wel op ! Alle bon zonder zegels wordt als nietig beschouwd).

Ik leer Elektronika... en vermaak mij!!

Wilt ge een kie worden in elektronika ? In deze spannende wereld doordringen ? Uw ouders en vrienden verbaast doen staan ? Ge kunt er nog niets van ? Dit is zonder belang. U bent verstandig en dit volstaat. In deze doos met haar schijnbaar geheimzinnige inhoud vindt ge alle uitleg, klaar en duidelijk. En weldra, stap na stap zult ge U vermaken met het maken van

HONDERDEN SPANNENDE PROEVEN

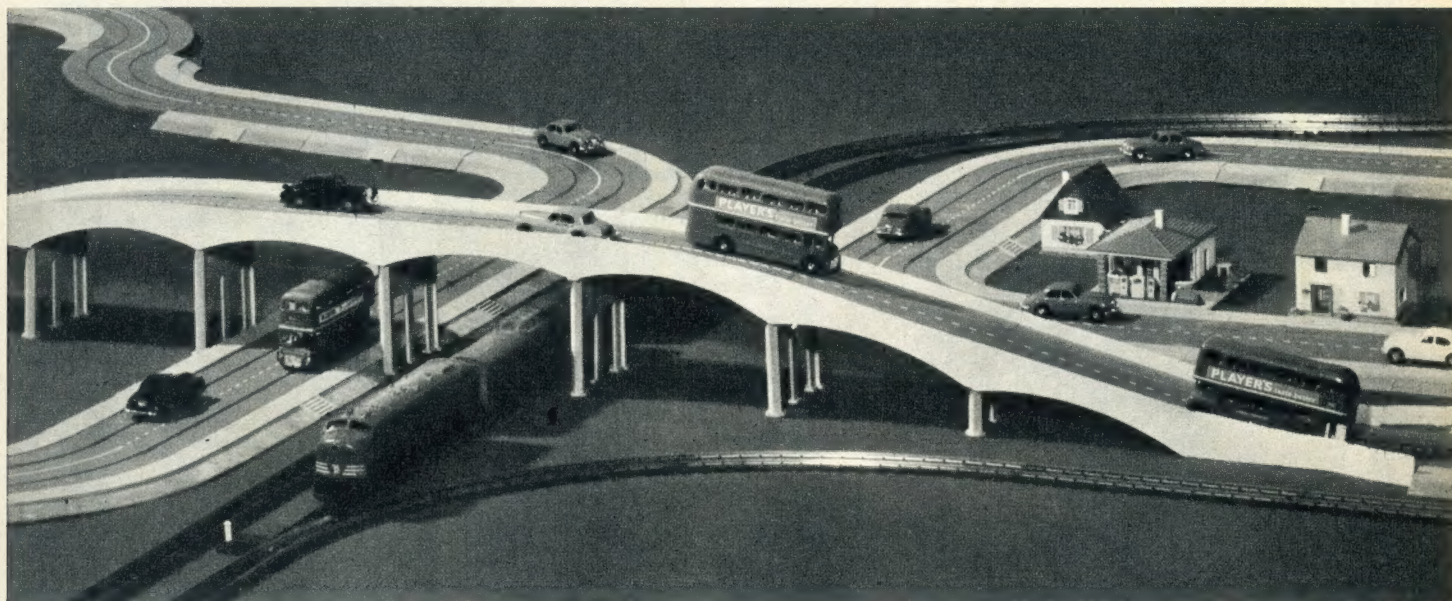
Hoe? Zie de kleine stukken hiertegen. • Ge schikt ze op een speciaal chassis, en zonder eender welk werktuig volgt ge de richtlijnen en terwijl ge U vermaakt kunt ge morse leren, verschillende radiozenders opvangen en vele verschillende proeven doen de ene al plezieriger dan de andere. • En dan zult ge weldra de handleiding voorbijstreven. • Ge zult Uw eigen proeven maken en een kie worden in deze tak. • Vraag dan rap een JOUSIBEL aan Uw ouders. Hij is FORMIDABEL !

De volledige doos JOUSIBEL I **F 955.-**
De volledige doos JOUSIBEL II **F 1.335.-**

Vervaardigd door pionniers der elektronika in België
Anc. Ets SUPLI p. v. b. a.
30, Middaglijnstraat, BRUSSEL
Wordt verkocht in alle goede speelgoed.

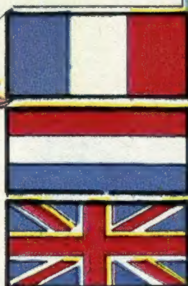
Jousibel ESB

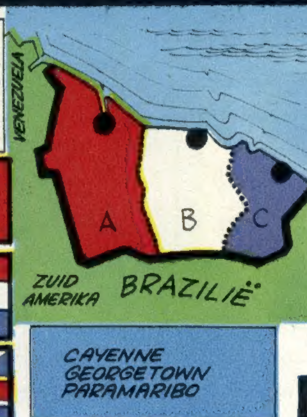
RECHTZETTING : De prijs van het model Corgy Toys Jaguar MK 10 Nr. 238 bedraagt 85 frank.

HIJS DE VLAGGEN !

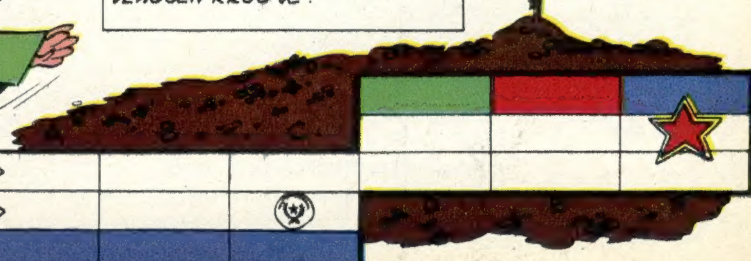
DEZE DRIE VLAGGEN ZIJN VAN KLEINE STATEN, TWEE AMERIKAANSE EN ÉÉN AFRIKAANSE. ZE HEBBEN ECHTER GROTE BETEKENIS. EN DIE ZUL VE ZEKER ONTDEKKEN ALS VE ZE KUNT THUISBRENGEN.

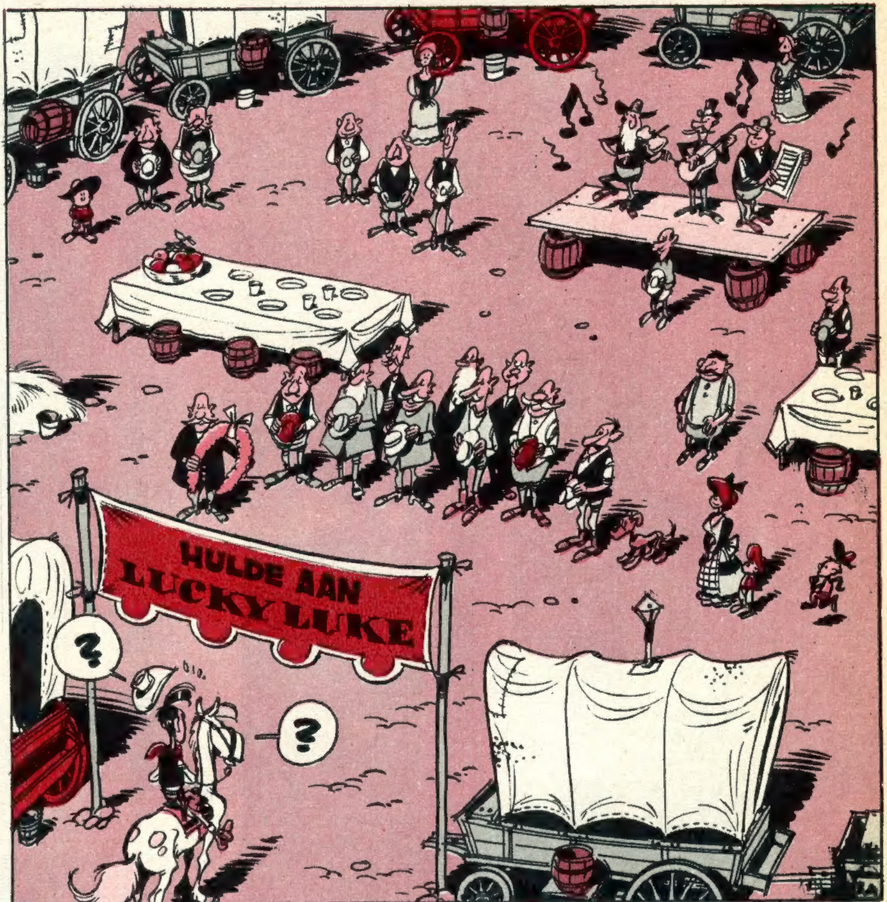

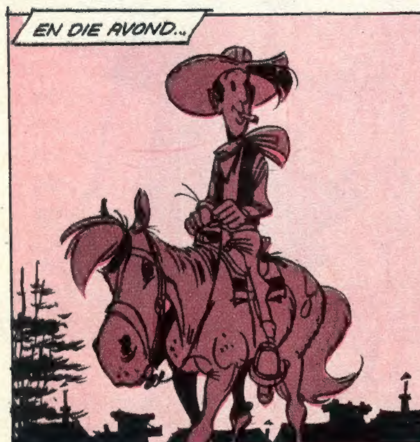
EN HIER HEB JE VIJF VADERLANDSE VLAGGEN DIE AANGEVULD MOETEN WORDEN. MAAR PAS OP! EEN KLEUR MAAR VOOR RIJ 1 EN ÉÉN ANDERE VOOR RIJ 2. WELKE KLEUREN ZIJN HET EN WELKE VLAGGEN KRIJG JE ?

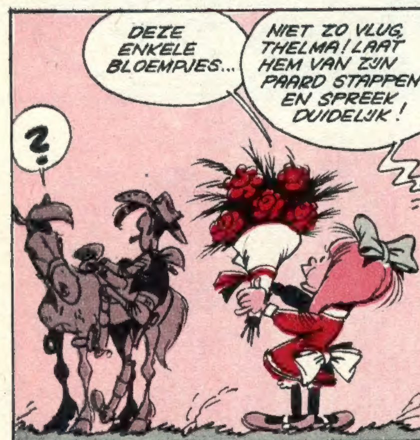
OPLOSSINGEN BLZ. 47

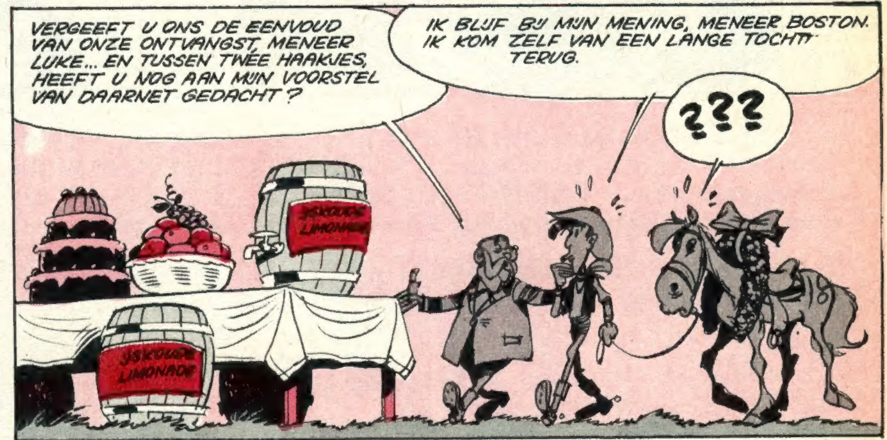

NOG EEN LIMONADE, SAM. IK ZAL DIE BEST KUNNEN GEBRUIKEN, VOEL IK...

HULDE AAN LUCKY LUKE
?
?

EN DIE AVOND...

DEZE ENKELE BLOEMPJES...
NIET ZO VLUG, THELMA! LAAT HEM VAN ZIJN PAARD STAPPEN EN SPREEK DUIDELIJK!
?

VERGEEFT U ONS DE EENVOUD VAN ONZE ONTVANGST, MENEER LUKE... EN TUSSEN TWEE HAAKJES, HEEFT U NOG AAN MIJN VOORSTEL VAN DAARNET GEDACHT?
IK BLIJF BIJ MIJN MENING, MENEER BOSTON. IK KOM ZELF VAN EEN LANGE TOCHT TERUG.
???

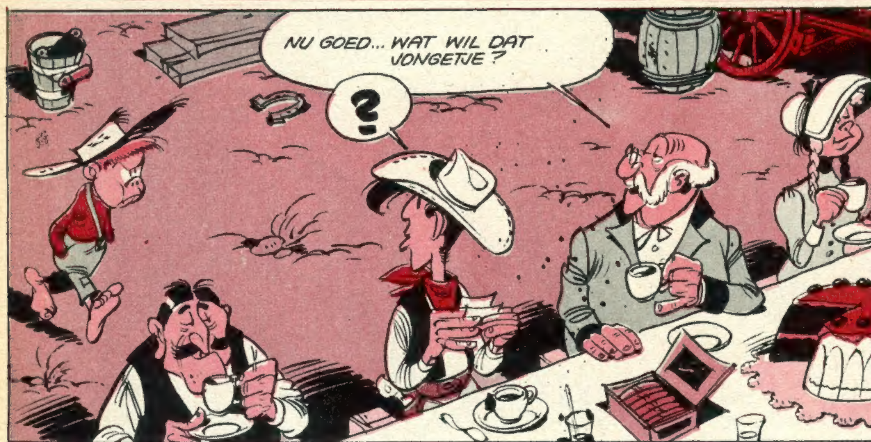

VOORUIT, PHINEAS, GA JE GANG! EN HERINNER JE DE ROL DIE WE JE AANGELEERD HEBBEN.
IK WIL NIET GAAN!

MAAR JE ZOU 'T DOEN VOOR TWAALF LOLLY'S?
IK WIL NIET GAAN!

ALS JE NIET GAAT, DAN KRIJG JE EEN DOZIJN OORVEGEN!
NOU, NOU, LATEN WE ONS NIET OP-WINDEN!
MORRIS & GOSCINNY

de KARAVAAN

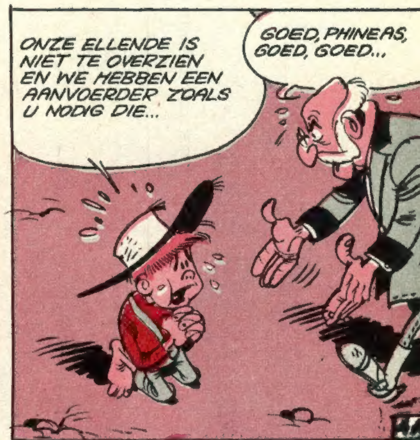
Omdat Lucky Luke een karavaan van Frank Malone heeft verlost, wordt hij op een feest in Nothing Gulch uitgenodigd.

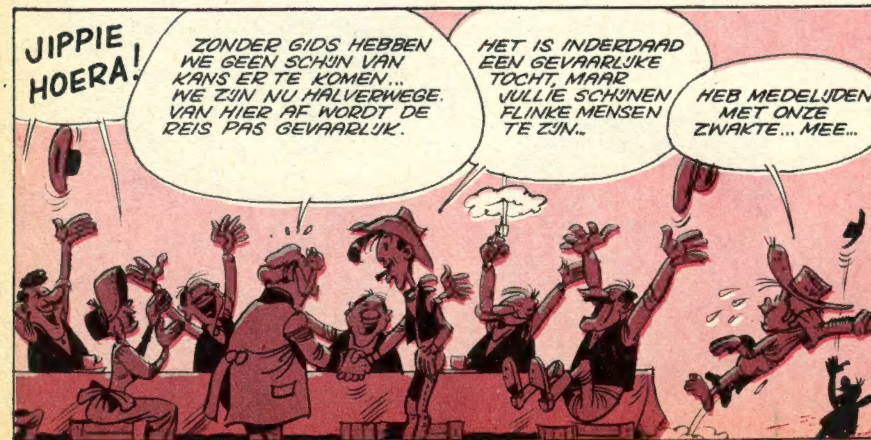

Wordt vervolgd

DE AVONTUREN VAN

KAPITEIN MORGAN

SCENARIO: J. PORTELLE
BEWERKING: J. J. MARINE
TEKENINGEN: G. FORTON

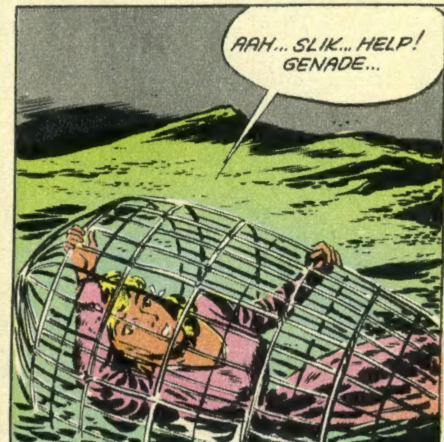
De Spaanse galjoenen maken zich op om een eiland aan te vallen waar admiraal Ertelios en zijn dochter als gijzelaars worden vastgehouden.

Wordt vervolgd

de MAN met de GOUDEN HANDEN

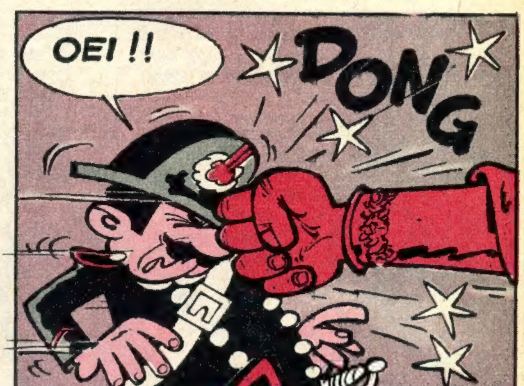

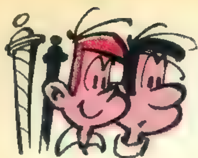

EEN AVONTUUR VAN
THEO EN PIETERJAN
DOOR P. DELPÈGE EN A. RAYMOND.

Theo, Laborbaas en Pieterjan zoeken naar Bojojo. Ze weten niet dat hij, waar hij langs komt, alles in goud omtovert...

Wordt vervolgd

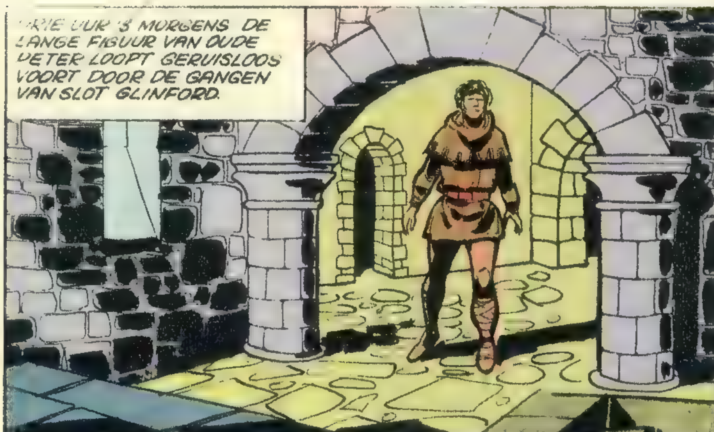

BEELDEN UIT DE WERELD-GESCHIEDENIS

DOOR SIRIUS

TIMOER IN

Edward neemt zijn intrek op slot

DE EED VAN HASTINGS

Glinford en laat zijn neef Cedric opsluiten...

Wordt vervolgd

WAAROM DER

Dieren bekleden een vooraanstaande plaats in de legenden van de Roodhuiden. Ons verhaal van vandaag is opgetekend bij de Mikmak-Indianen, die in echte dorpen op de eilandjes in de Sint-Laurensmonding wonen.

Er was eens een hoofd van een Mikmakstam dat een beeldschone dochter had. Maar het mooie meisje wees allen die naar haar hand dongen af, ook al waren de jonge, koene krijgers allen even behendig en sterk. Tegenover haar hooghartige onverschilligheid besloten ze wraak te nemen en daarom gingen ze een der ouderen opzoeken, Vader Orkaan, die bekend stond om zijn onuitputtelijke plaagzucht. Ondanks zijn fratsen was Vader Orkaan bij allen bemind en geacht, evenals zijn dochter Regen. De oude baas vlaste erop die aanmatigende jongedame een lekkere poets te bakken en om aan het verzoek van de jongelui te voldoen kwam hij in actie en begon een beetje te blazen, zoals hij dat alleen kon. De ranke berken en de reuzensequoia's trilden ervan. Toevallig kwam het hooghartige meisje er net voorbij. Orkaan blies nog eens, hij kneep vol guitigheid zijn ogen halfdicht, en de wind die uit zijn bolle wangen kwam waaide de schone omver, zodat ze in het stof rolde, en maakte haar lange donkere vlechten los, zodat een golf van haar zich over haar schouders verspreidde.

Met aarde bedekt, met gescheurde kleren en aan elkaar plakkende haren, zocht de squaw onder de schimpscheuten van de krijgers haar vaders hut van takken en boombast weer op. De sachem was woedend en riep de Raad der Ouden bijeen die Orkaan en Regen uit de gemeenschap ver-

MUS EEN VRIEND MENSEN WERD

stootte. Treurig trokken ze in ballingschap terug.

En nu kwam weldra de droogte in het land. De vissen kwamen sterven aan de moerassige waterkant van de uitgedroogde rivieren. De planten wilden niet meer groeien of bloeien. De dieren kwamen in de zon van de dorst om. Geen windje meer, geen zuchtje, geen druppeltje water. De Ouden kwamen nogmaals bijeen en besloten dat het de wijste partij zou wezen de bannelingen te gaan zoeken en hun alle zonden kwijt te schelden. Maar geen mens wist waarheen ze de wijk hadden genomen... Wat bleef er anders over dan de dieren uit bossen en vlakten te hulp te roepen ?

De wijsheid van de Zwarte Beer was de Raad der Ouden goed bekend. Daarom deden ze allereerst een beroep op hem. Het logge beest was tuk op een beloning voor zijn moeite en trok door bergen en dalen. Het zocht overal, vroeg de bomen uit, keerde holle stronken omver, snuffelde met zijn dikke kokkerd van een neus op alle plaatsen, maar vergeefs... Tenslotte moest hij met hangende pootjes naar het dorp terugkeren en zijn fiasco bekennen. Toen werd de das ontboden. Deze zou misschien met zijn bedrevenheid in het verkennen van de schoot der aarde de vermisten ergens op een onverwachte plaats vinden. De das ging zoeken in alle holen die hij op zijn weg tegenkwam, maar nergens hadden Orkaan en Regen zich verscholen. Toen werd Rode Vos opgetrommeld, die de slimste van alle dieren heet te zijn en deze kroop overal op en in, in het vergeelde struikgewas op de dorre oevers en op de kale hellingen van de steilste heuvels. Maar nergens viel er een spoor van Orkaan of Regen te bekennen. Met de thuiskomst van Vos werd de verslagenheid bij de stam algemeen. Zouden de Roodhuiden op de duur vergaan van de met de dag toenemende droogte in hun eertijds zo welige land ?

« Laten we het nu aan de Vogels vragen », stelde een der wijze oude mannen voor.

De Reiger en de Gans gingen wroeten op de bodem der moerassen, die vroeger rivieren en en meren waren geweest, maar er werd geen spoor van de vermisten ontdekt. Meeuw en Zwaluw zweefden vele dagen lang naar zee toe, de Raaf met zijn logge vlucht vloog langduirg over de dichte wouden en de prairie, maar geen van de beide ervaren vliegers vonden de oude en zijn dochter terug. De Raad der Ouden was nu diep terneergeslagen. Op dat ogenblik kwam een heel klein vogeltje zijn hulp aanbieden.

« Jij bent veel te klein en te zwak », antwoordden ze lachend, ofschoon de Roodhuiden voor het ogenblik erg in de penarie zaten.

Maar het vogeltje gaf geen kamp. Ten einde raad lieten de Indianen het toch maar zijn geluk beproeven. Voor het diertje wegvloog, onttrok het zich aan aller blikken, rukte een donzig veertje van onder zijn vleugel uit, bond dit met een fijn grasje kunstig aan een twijgje vast en hield het geheel in zijn bekje geklemd. Toen pas vloog het weg.

En het vloog en vloog maar, over de Grote Prairie heen, en liet deze ver achter zich en trok over de Hoge Bergen (waarschijnlijk het Allehanygebergte). En telkens maar keek het naar het veertje dat uit zijn bekje hing. Het moest listen gebruiken om aan de klauwen van uitgehongerde roofvogels te ontkomen, aan de valk die zo snel vliegt dat hij als een steen omlaag schijnt te ploffen als hij op zijn bevende prooi neerschiet en de vlugge wurger met zijn huiveringwekkende kreet. Maar toen zag het op een dag, na heel wat aandoeningen, het donspluimpje daar vlak voor hem zachtjes trillen. En dat trillen werd weldra heviger. Toen liet het vogeltje zijn blik over de grond weiden, daar heel beneden in de diepte. En daar zag het zijn nietige schaduw voortglijden over wijde, welige grasvlakten en frisse witte bloemen. Er kabbelde een beetje in de zon. En o, vergeten schouwspel, overal wiegelden de boomtakken als door de wind bewogen.

« Nu zijn ze niet meer ver weg ! », zei het vogeltje bij zichzelf. En net op dat ogenblik zag hij ze, ze lagen naast elkaar te slapen onder opgaand hout, niet ver van het klaterende water. De adem van de slapende Orkaan was al voldoende om de kruinen van de eeuwenoude bomen te bewegen. De bode der mensen riep de geest Echo te hulp en deze liet zijn getjilp door het hele woud met de reuzen van bomen weerkaatsen. Toen de vogel aan de ontwaakte slapers had uitgelegd hoe treurig het met de stam was gesteld, besloten ze hem te volgen om weer voorspoed en geluk in het dorp en het land te brengen.

Door bergen en dalen kwamen ze met hun drietjes bij de Roodhuiden aan. De andere vogeltjes van de familie van onze boodschapper ontvingen hem met luide kreten en grote blijdschap, ze huppelden en dansten als dollen in het rond op de stoffige aarde. Nog voor hij naar de Raad der Ouden kon gaan om daar bekend te maken dat hij was geslaagd, zag de slimme vogel eensklaps de bomen hevig sidderen, terwijl het hemelwater neerstroomde tussen de overal opwaaiende stofwolken. Orkaan en Regen waren inderdaad teruggekomen ! De Roodhuiden waren gered !

Om het vogeltje te belonen, liet het stamhoofd het diertje bij zich komen en zei :

« Mus, want zo luidt toch je naam, jij bent voortaan de vertrouwde vriend van de mens. Hij zal je nooit vervolgen en je zult je in vreugde op aarde vermenigvuldigen. »

En zo komt het, zeggen de Mikmak-Indianen, dat de mus de vriend der mensen is geworden, waar hij ook leeft, en hun voedsel met hen deelt.

En sinds deze tijd ook komen de mussen bij elkaar en dansen ze in het stof op de grond als ze voelen dat er regen op komst is...

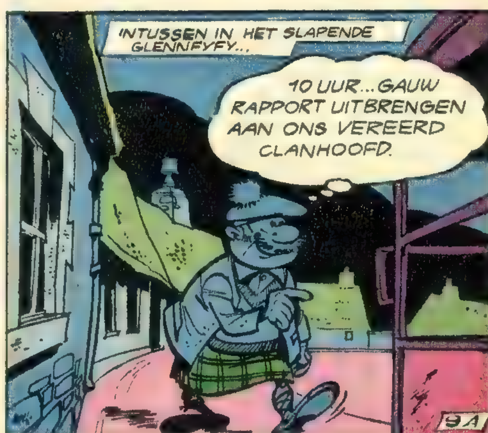
DE SLIERT

LANG RIJDEN ONZE VRIENDEN DOOR HET FRAAIE SCHOTSE LANDSCHAP.
ZEG, ARCHIBALD, IS HET NOG VER NAAR HET KASTEEL VAN JE OOM?
COURAGE, DEAR BOY! GLENFYFY WACHT ONS ACHTER DIE BERGEN!

MENEER VERGEVE 'T MIJ, MAAR ALS MIJN JEUGDHERINNERINGEN KLOPPEN, DAN MOETEN WE EERST NOG OVER HET GRONDGEBIED VAN DE MAC KLANGBANGS!!
DAT... DAT IS JUIST, JAMES!... WELL... VLUG DIE KOPLAMPEN UIT EN GAS GEVEN!

INTUSSEN IN HET SLAPENDE GLENNFYFY...
10 UUR... GAUW RAPPORT UITBRENGEN AAN ONS VEREERD CLANHOOFD.
9A

HEILIGE JORIS, MAAK DAT MIJN AANBEDEN NEEFJE ZONDER MOEILIJKHEDEN DOOR HET GEBIED VAN DIE SATANSE MAC KLANGBANGS KOMT EN VERLOS ME VAN MIJN REUMATIEK! AMEN..
DRIIIING!

WAT MOET DIE SATANSE TELEFOON VAN ME?
HALLO? OO! BEN JIJ 'T, COLIN MAC CRUMMON? WAT VOOR NIEUWS??

ALLES IS KALM, SIR ANGUS, DE MAC KLANGBANGS SLAPEN ALS MARMOTTEN!...

ALS ZE EENS WISTEN DAT DE MAN, DIE HUN DE DISTEL AFHANDIG GAAT MAKEN OP WEG IS NAAR...
STILTE! SATANSE PRAATVAAR!

GEEN LUISTERVINKEN TE VREZEN, SIR ANGUS, IK BEL UIT EEN OPENBARE CEL.
HI HI HI!
9B

door Roba

Archibald en zijn butler zijn dol van vreugde omdat ze zich weer in hun geboorteland Schotland wanen, maar ze zijn nog in Engeland...

Wordt vervolgd

De Rode Paters

DOOR M. TILLIEUX

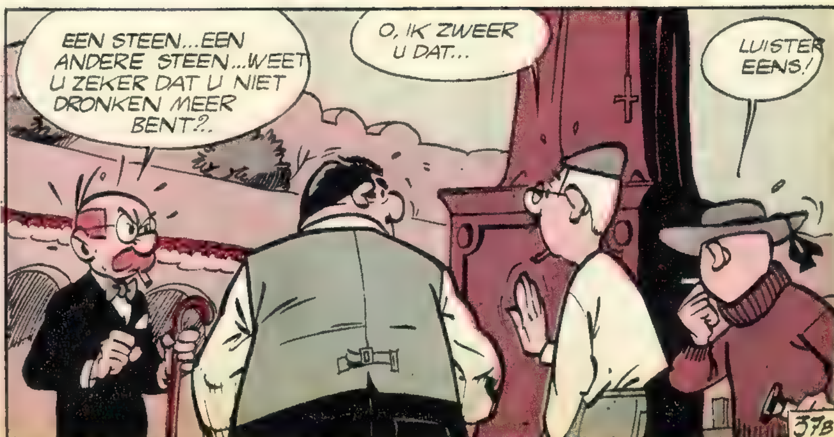

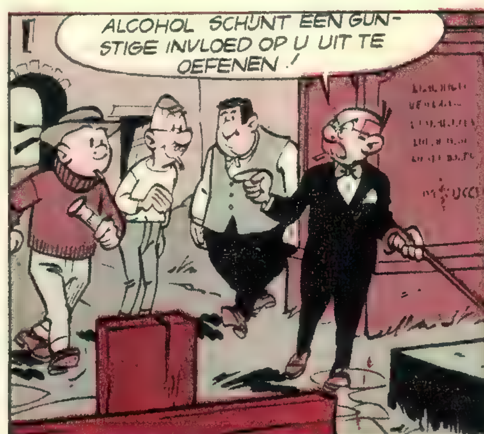

EEN ENQUETE VAN **GUUS SLIM**

Enkele sporen wijzen uit dat inspekteur Spek Guus Slim op het spoor is. Guus zit namelijk opgesloten in een onderaards gewelf, samen met de geheimzinnige bewaker van de ruïne...

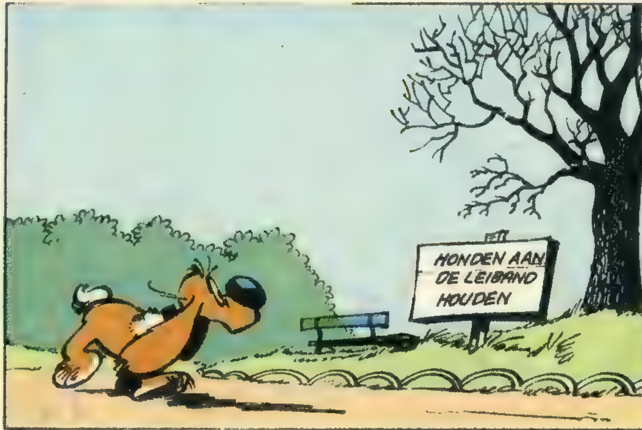

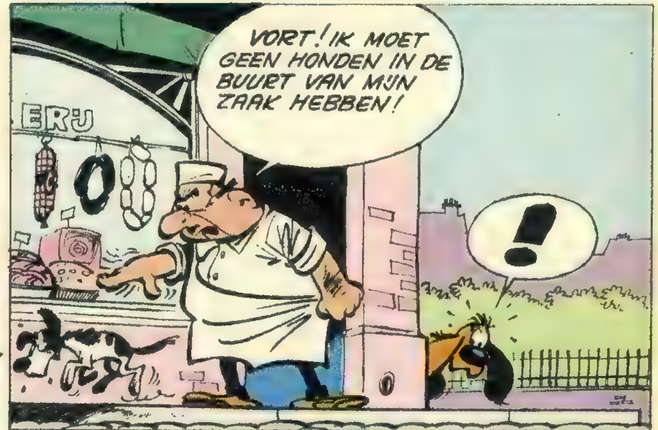

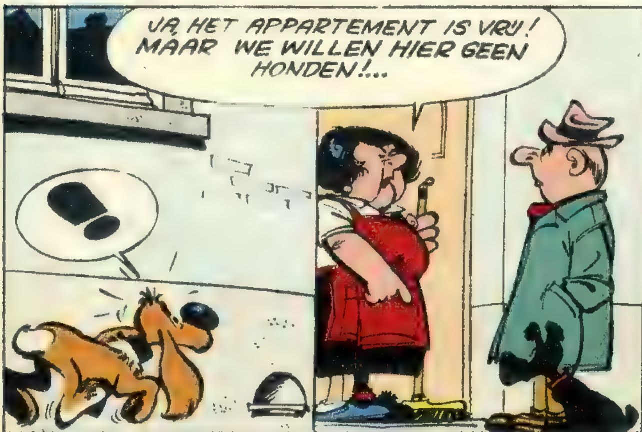

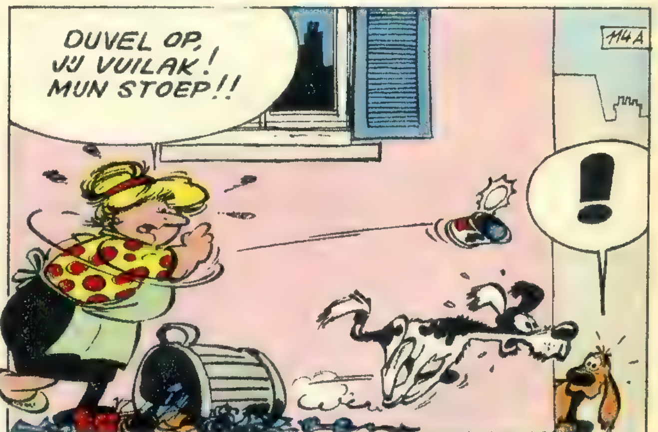
Wordt vervolgd

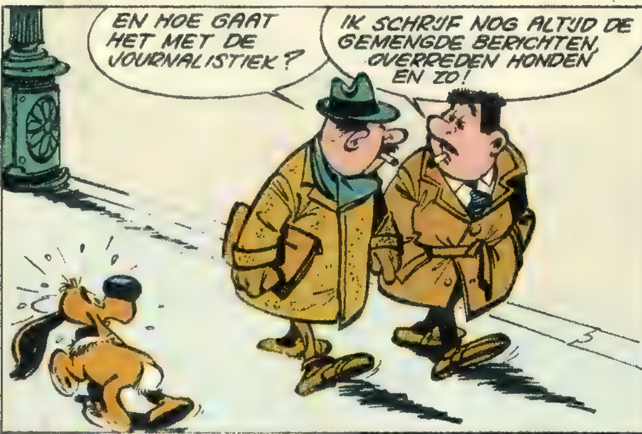
Bollie en Billie door Roba

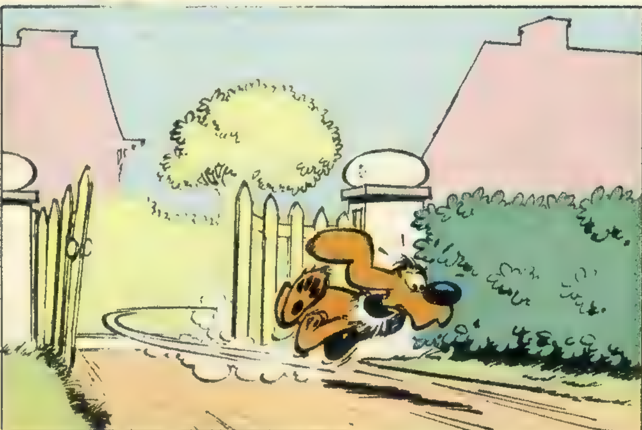

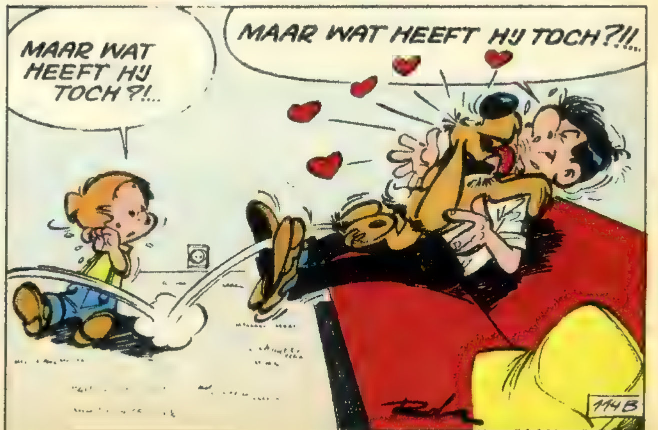

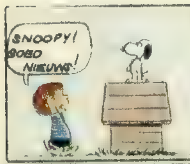

WAARUIT BLIJKT DAT EEN FLINKE HOUDING SOMS EEN RAMP KAN AFWENDEN

DE NACHT MAG RAAD BRENGEN, MAAR HIJ BRENGT OOK SOMS NARE DROMEN...

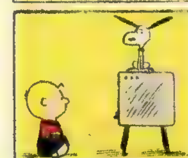

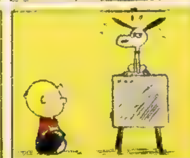

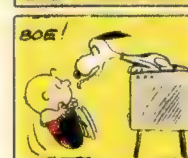
MAAR OOK AAN HONDENGEDULD ZIJN GRENZEN

HIER VOUWEN — NAAR BINNEN

LET ER OP DAT DIT DE BUITENKANT VAN DE VOUW IS!

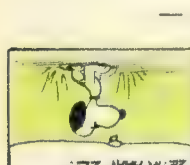
ELKE DAG BRENGT NIEUWE ZORGEN, MAAR NOOIT DEZELFDE

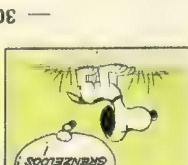

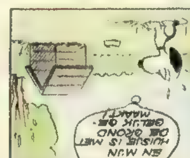

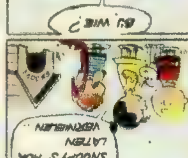

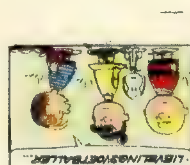

METEEN WORDT ER EEN REDDINGSCOMITE OPGERICHT (OF ZOIETS)...

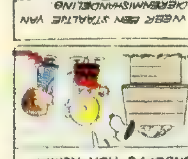

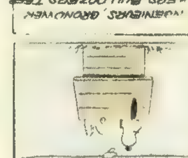

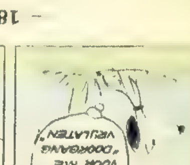
MAAR OP ZEKERE DAG LOKT EEN ONSCHULDIG ZINNETJE VAN CHARLIE BROWN HET DRAMA UIT...

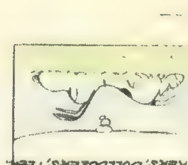

HIER VOUWEN — NAAR BUITEN

VERWEZENLIJKEN. LET ER OP DAT DIT DE BUITENKANT VAN DE VOUW IS!

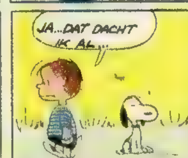

EN EEN HOND STAAT SOMS VERHEVEN BOVEN SOMMIGE WERKJES

SNOOPY IS DAPPER, JA, MAAR ER ZIJN TOCH GRENZEN..

EN ALS HIJ EEN GRIL IN ZIJN HOOFD HEEFT, DAN DUURT DAT EEN HELE TIJD..

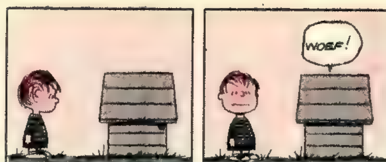

SNOOPY HEEFT MEER DAN EEN PIJL OP ZIJN BOOG EN NIETS VERRAST HEM...

— 14 —

...EN VOORBIJ DE GRENZEN VAN DE MOED LIGGEN DIE VAN DE INSPANNING...

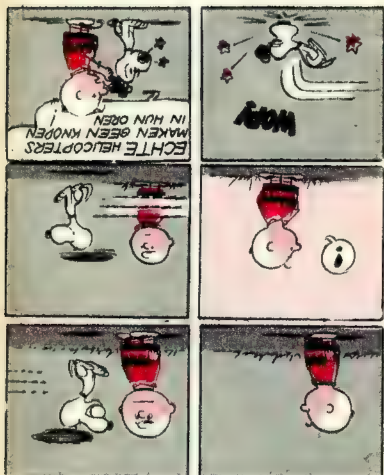

— 23 —

DE MENSELIJKE VERBEELDING HELPT SOMS ONZE ZWAKKERE BROEDERS...

— 26 —

DIT IS HET BEWIJS...

— 17 —

CHARLIE BROWN TREKT ZICH DIT WEGENBOUWGEVAL ERG AAN...

— 20 —

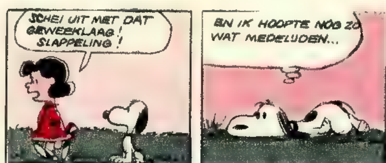
— 29 —

HELDENMOED IS MOOI, MAAR DIE MOET GOED BESTEED WORDEN...

MAAR AAN ALLES KOMT EEN EIND, OOK AAN DE BESTE DINGEN...

— 22 — — 16 —

...EN SNOOPY BIJT OP ZIJN TANDEN EN NEEMT ZIJN KRANIGSTE HOUDING AAN...

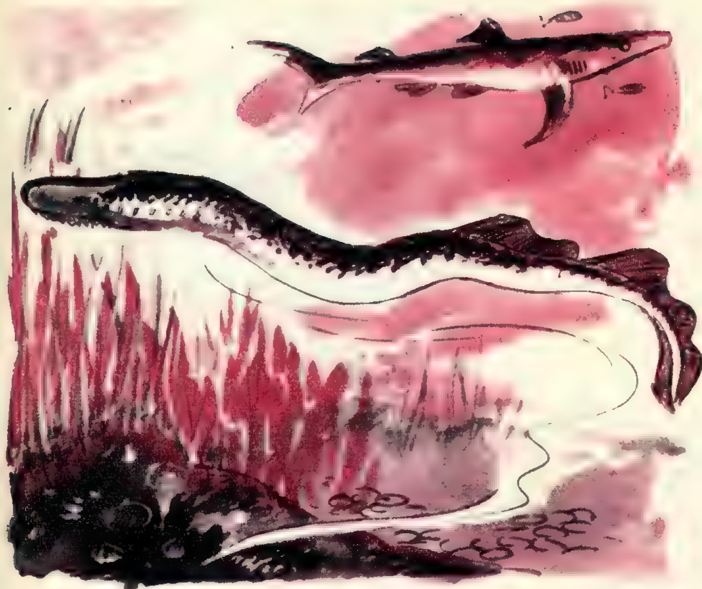

— 21 —

DE TIJD VERSTRIJKT EN DAARMEE KOMEN DE ZORGEN TERUG...

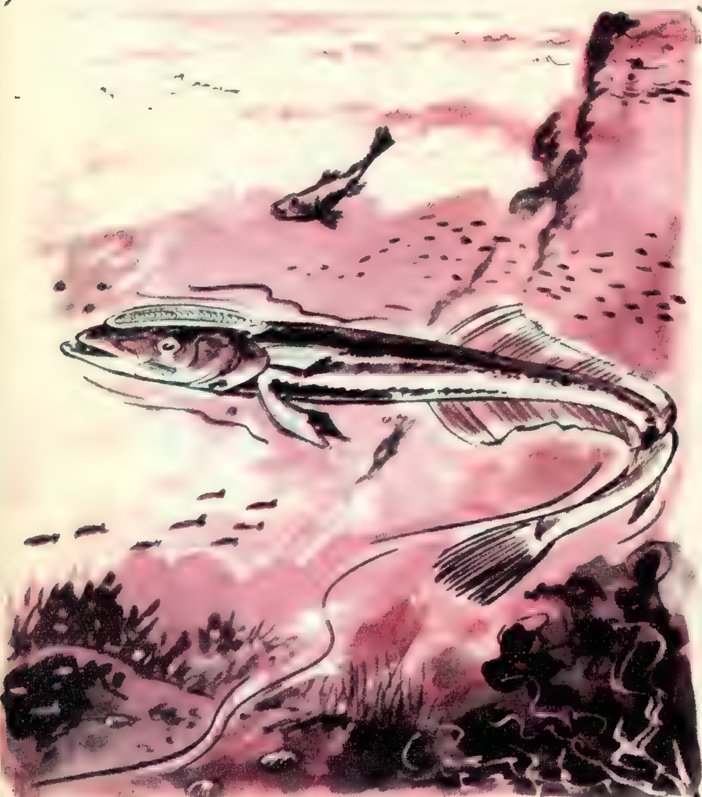

— 28 —

De Lamprei is nog weer zo'n leidsman, maar veel gevaarlijker. Deze vis heeft veel van de aal weg. Zijn tong die in een kaakloze mond zit, welke als een trechter open blijft en vol met tanden is, speelt de rol van zuiger. De lamprei zuigt zich vast aan het lichaam van haaien, kabeljauwen en andere grote vissen. De ongelukkigen weten er nooit helemaal af te komen. Heel dikwijls bloeden ze tenslotte dood. De lamprei pompt namelijk het bloed uit zijn slachtoffers.

Dit dier trekt net als de paling

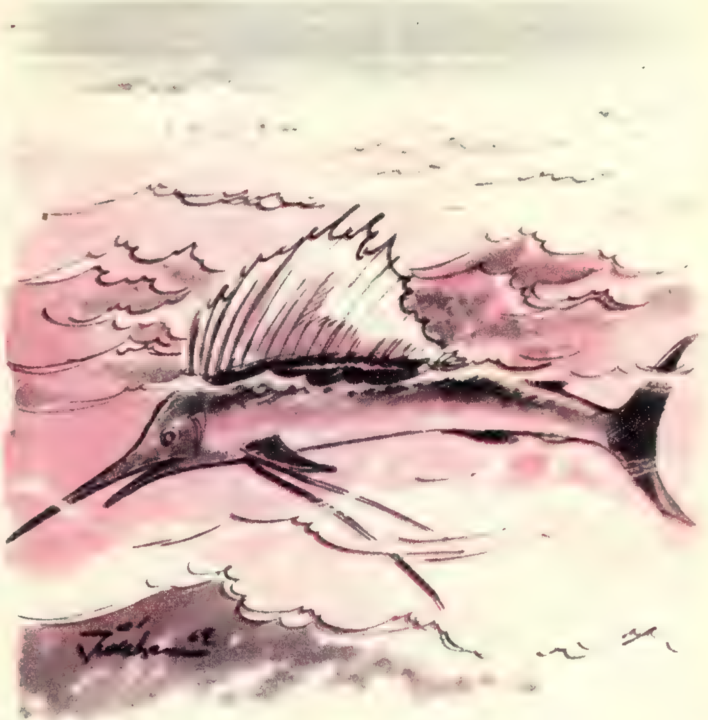
ver weg, maar in omgekeerde richting. Het zwemt de rivieren op om kuit te schieten. Het mannetje dwingt het wijfje eitjes te leggen door zijn tanden in haar kop te zetten. Het wijfje sterft tenslotte onder de scherpe tanden van haar wrede man.

De Remora, een zuigvis, hecht zich eveneens aan grote vissen, aan schildpadden en schepen vast. Maar in plaats van met zijn mond doet hij het met een zuigschijf op zijn platte kop. Het dier of het voorwerp waaraan deze vis vastzuigt, neemt hem mee en zodra hij een school visjes ziet, maakt hij zich weer los en gaat zich er aan te goed doen.

De Indianen in Centraal Amerika gebruiken de Remora om op zeeschildpadden te vissen. Het dier dat aan een lijn wordt gehouden klampt zich vast aan het schild van de schildpad. En dan hoef je verder alleen maar te trekken...

ZEILVIS

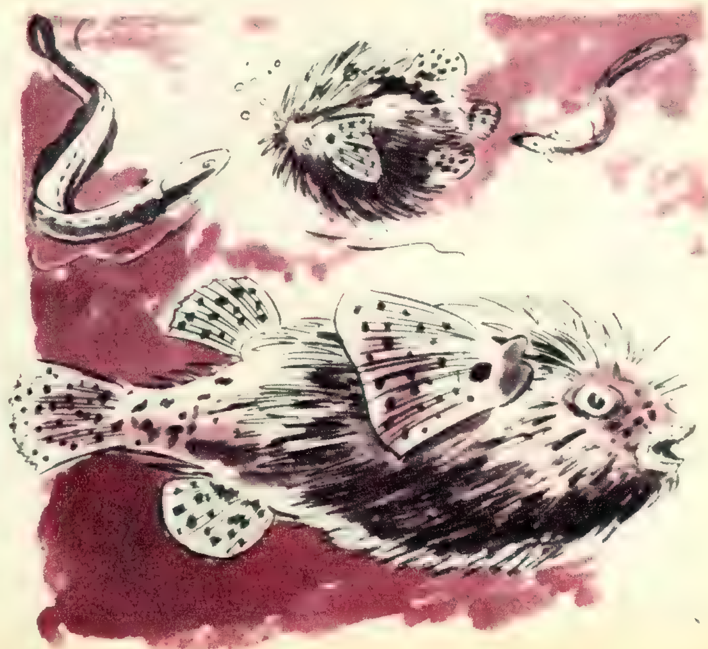
De zeilvis zwemt aan de oppervlakte en gebruikt zijn hoge rugvin als zeil. Hij laat zich bij rustig weer voortglijden of door een licht briesje drijven, waarbij hij met zijn

zeilvin handig manœuvreert en scherp bij de wind zeilt. Als hij duikt, dan vouwt hij zijn zeil in een speciaal daarvoor bestemde gleuf op.

De Kogelvis kan ook aan de oppervlakte komen, maar als een ballon. Bij gevaar blaast hij zich op. Zijn met stekels bedekte huid gaat ineens omhoogstaan, het dier stijgt op en gaat op het water drijven.

Als Kogelvissen door een drom palingen worden belaagd, sluiten ze zich aaneen tot een dichte massa en vormen ze een werkelijke muur waar de aanvallers niet ongestraft mee in aanraking komen. De inboorlingen van de Zuidzee-eilanden gebruiken de Diodon (kogelvis) als oorlogshelm en de Japanners maken er een lantaren van.

DIE FRAAIE WEZENS ZIJN MONSTERS

De doegong zoogt haar jong net als 'n menselijke moeder, ze houdt 't kleintje in haar « armen ». Het dier kan wel eens voor 'n « sirene » zijn aangezien...

In Engeland gelooft iedereen aan spoken. Maar ook zeemeerminnen zijn er bijzonder in tel.

De degelijke lezers van de « Times » stonden dan ook allerminst verbaasd toen ze 8 september 1809 het artikel van Mr. Munro lazen. Deze Schotse onderwijzer beweerde onder aan een rotswand een sirene te hebben gezien. Diezelfde dag zag een zekere Miss Mackay er ook een.

Maar aan gene zijde van de Noordzee vertelden in die zelfde tijd de zeelui, die van verre tochten weerkeerden, de ongelofelijkste verhalen over jeugdige schepsels met een vissestaart. Het onderwerp was lang niet nieuw. Sinds er schepen de zeeën bevaren, wordt er over sirenes gesproken...

De Phoeniciërs vinden de zeemeermin uit

De Babylonische zeelieden strooiden al 3000 of 4000 jaar geleden praatjes rond over zulke verleidelijke vrouwspersonen. In die tijd waren het wezens met een mannelichaam, maar met een viskop en -staart. De Phoeniciërs hebben de eerste zeemeerminnen verzonnen. De Grieken drukten hun voetsporen. Odysseus, de held van Homerus, geeft zijn matrozen de raad hun oren met was dicht te stoppen om het zoete vleien van hun stem niet te horen.

Ook in de Middeleeuwen en de Renaissance werden er vele sirenes waargenomen door tal van matrozen en zelfs door beroemde ontdekkingsreizigers. In 1610 bespeurde Sir Richard Whitbourne, een Engelse kapitein op de grote vaart, toen hij bij Newfoundland lag, eensklaps een sirene, die op hem afzwom en hem aankeek met een gulle glimlach. De beroemde Hudson zag op zijn tocht naar Nova Zembla, bij het invaren van de Noordwest-doorvaart, op 15 juni 1962, een sirene zijn schip naderen en aandachtig zijn matrozen opnemen. Haar rug en borst waren die van een vrouw, haar huid was blank, lange haren hingen over haar schouders. Hudson gaf zelfs de naam op van de beide matrozen die tegelijk met hem het wezen hadden gezien : Thomas Hilles en Robert Rayner.

Ook in de vorige eeuw bleef het geloof aan sirenes bestaan. In 1840 vertellen getuigen die van Martinique terugkomen doodernstig dat ze een sirene zo dicht hadden zien naderen, dat ze haar konden zien en hoorden dat ze haar neus snoot.

Gevaarlijker dan stormweer

Maar die schepsels zijn maar schijnbaar bekoorlijk. Ze genieten een bijzonder kwalijke reputatie. Ze zijn nog gevaarlijker dan stormen, vertellen de zeelui elkaar.

Een sirene kijkt in een spiegel als ze, zittend op een rots, heur haar opmaakt. De matrozen kunnen haar bekoring en haar zoet geluid meestal niet weerstaan. Ze springen in zee, zelfs al kunnen ze niet zwemmen (zoals meestal het geval is). En de ongelukkigen verdrinken zonder dat de hardvochtige sirene een vinger uitsteekt om hen te redden. Soms laat zelfs de kapitein of de admiraal in persoon zich vangen door de verlokking van de vrouw met de vissestaart.

Sirene = aap + vis

In de vorige eeuw waren er zo'n massa sirenelegenden in omloop dat lieden met weinig gewetensbezwaren naïeve zeelieden en andere lichtgelovigen in de luren legden. Ze deinsden er zelfs niet voor terug valse sirenes te maken. In Londen werd in 1830 op een tentoonstelling in de Egyptian Hall een gebalsemde sirene voor 40.000 dollar van de hand gedaan. Helaas beschikken we over geen enkele nauwkeurige inlichting inzake haar werkelijke lichaamsbouw. Daarentegen was het exemplaar dat in White Hart (Engeland) onder glas geëxposeerd stond van A tot Z in Japan nagemaakt. Een apenromp was heel behendig aan een vissestaart vastgenaaid...

Geen sirene zonder lamantijn

Hoe konden de mensen zich laten vangen door zulke grove vervalsingen en hoe konden overigens betrouwbare ontdekkingsreizigers als Hudson aan het bestaan van zeemeerminnen geloven ? De mens is van nature bijgelovig. Eertijds was de wetenschap veel minder ver gevorderd dan tegenwoordig. Heel wat verschijnselen bleven lang onopgehelderd. Men kende toen veel minder dieren, vooral zeedieren. Een lichtgelovig zeeman zag makkelijk een dier voor een sirene aan, omdat het er een vage gelijkenis mee vertoonde, zoals de rob, de zeeleeuw, de zeekoe of de lamantijn. Het is inderdaad hoogst waarschijnlijk dat die dieren heel wat zeevaarders om de tuin hebben geleid. De rob is ongeveer zo groot als een mens. Hij zwemt met zijn hoofd boven water, zoals een menselijke zwemmer. Maar hier houdt de gelijkenis verder op. Hij is bruin of grijs van huid en blaft als een hond. Maar van verre is verwarring volstrekt niet uitgesloten.

Het grappige is dat dieren die onwillekeurig de rol van sirenes hebben kunnen spelen, juist tot de lelijkste wezens in zee behoren : de lamantijn, of de zeekoe.

De lamantijn heeft een kalfskop, draagt een ronde staart, heeft brede nagels aan zijn tenen en zijn vel vertoont een blauwgrijze weerschijn. Hij weegt 500 kg en meet ongeveer 3 m. Dat is natuurlijk wel wat veel voor een slanke, luchtige sirene !

Maar op een afstand kan hij illusies wekken.

De zeekoe (4 m lang, 500 tot 600 kg) heeft degelijker punten met de mens gemeen. Het wijfje draagt twee tepels tussen de borstvinnen, welke, half onder water gezien, op armen lijken. En bovendien zoogt de zeekoe als een moeder haar jongen, die ze tegen haar borst aandrukt.

Zeeleeuwen hebben meer van robben weg. Ze zouden met sirenes verward kunnen worden. Deze zoogdieren horen misschien wel onder de schranderste dieren thuis. We komen ze vooral tegen in de zeearmen van de Amerikaanse rivieren in het Noorden van de Stille Oceaan, op de kiezelachtige beddingen dicht bij de kust. Ze eten weekdieren en zeeëgels, die ze op de bodem van het water gaan zoeken door middel van een steen die op hun borst ligt. Daarmee verpletteren ze de zeeëgel. Dat is een der zeldzame voorbeelden van een dier dat net als een mens een werktuig hanteert.

In welke mate zijn die dieren vroeger wel voor sirenes aangezien ? Dat zullen we nooit weten. Maar wel merken we dat de sirenes tegenwoordig geheel en al uit zee verdwenen zijn. Zeker omdat geen mens er meer ernstig aan gelooft.

Geslepen Oosterlingen smeren de verblinde toeristen soms van die ongure sirenes aan, die uit een listige combinatie van een aap en een vis bestaan.

KRAKEN, DE INKTVIS ZO GROOT ALS EEN EILAND

De kraken kan verward zijn met een reuzenpijlinktvis, die pas sinds 1856 bekend is en waarvan hier een exemplaar, dat van Thimble Tickle, vergeleken wordt met een duiker.

De grootste dieren wonen in de oceaan. De geleerden hebben er een hele boel van gekatalogeerd. Maar vroeger kende men ze niet goed. Daardoor komt het dat de zeevaarders overal monsters meenden te zien. Van de kleinste inktvis maakten ze een berg, of liever een eiland.

Zo vermeldt een Noorse bisschop, Erik Pontoppidan, in 1755 het bestaan van een inktvis, zo groot als een eiland, voor de Noorse kust. De Zweedse bisschop van Uppsala, Claus Magnus, vertelt de geschiedenis van drie zeelieden die een vuur op een eiland aanlegden. Maar het eiland zonk meteen zachtjes in het water weg. Het stuk land was namelijk niets anders dan de kop van een kraken of reuzeninktvis, die hals over kop een duik onder de golven nam om de brand te blussen.

De inktvis was een pijlinktvis

In hun hart geloofden die Scandinavische schrijvers niet zo heel erg in het bestaan van die kolossale inktvis. Maar ze erkenden wel het bestaan van grote inktvissen. Na verloop van tijd hebben de naturalisten echter geleerd dat een inktvis met zijn tentakels gespreid nooit meer dan 8 meter kan meten. De kraken bestaat dus niet. Althans niet als we er een gewone inktvis mee bedoelen. Maar de zee wordt ook bevolkt door gigantische pijlinktvissen, twee- of driemaal zo groot als de grootste inktvissen : de super inktvis of Architeuthis. Het is lang niet uitgesloten dat de Architeuthis voor een kraken is aangezien.

Als de Architeuthis door een plotselinge temperatuursdaling of een onverhoedse rotting van het plankton wordt verrast, verliest hij zijn vitaliteit en komt op het strand sterven. Aldus heeft men enkele exemplaren kunnen bestuderen en ingezien dat het dier zoal niet een kraken betrof, dan wel een der geduchtste monsters uit de oceaan.

Een eeuw geleden ontdekte de Deense bioloog Johan Japetus Steenstrup het eerste exemplaar van deze wezens. Maar ongelukkig genoeg hadden de vissers die het op een strand hadden aangetroffen, het haastig in stukken gesneden. Steenstrup wist het echter te reconstrueren en doopte het Architeuthis.

Van 1871 tot 1873 spoelden er enkele geduchte kanjers op de kust van Newfoundland aan. Prof. Addison Verril vond in Thimble Tickle een Architeuthis, waarvan het lichaam met de uitgestrekte tentakels 17 m mat.

Het lichaam zelf had een lengte van 6,10 m, dus zoveel als een autobus. De grijparmen hadden de dikte van een mens, de ogen een doorsnede van een grote minigroefplaat ; zijn bek was 20 cm lang. Volgens een Amerikaans specialist haalde zo'n monster wel dertig ton.

De potvis...

Maar het record van Thimble Tickle is nu al lang geleden gebroken door andere, nog indrukwekkender Architeuthissen. Het monster van Big Beach (Nieuw Zeeland), in 1887 gevonden, telde 17 meter. Een Canadees kapitein, Kean, beweerde op het strand van Flowers Cove (Newfoundland) een pijlinktvis van 22 m lengte te hebben gemeten, terwijl een schoolopziener, Haddock genaamd, een exemplaar van 27 m lengte ontdekte. Een echt schip met tentakels !

Niets bewijst ons dat er geen grotere monsters op de zeebodem huizen. Vaak vallen er op gevangen potvissen sporen waar te nemen van zuigplaten van inktvissen waarmee die walvissen in de zeediepten slaags zijn geraakt.

Bovendien ontdekken de vissers, die een potvis in stukken snijden, in de maag soms overblijfselen van een Architeuthis die boekdelen spreken over de totale afmetingen van de tegenstander : een arm zo dik als de stam van een eik bijvoorbeeld. Zo'n lichaamsdeel behoort stellig toe aan een eigenaar van 20 tot 30 m.

De bioloog Bernard Heuvelmans merkt op dat de doorsnede van de door zuignappen nagelaten sporen op de huid van potvissen het mogelijk maakt de grootte van het dier, die ze veroorzaakt heeft, te leren kennen. De doorsnede in centimeters van zo'n spoor stemt overeen met de lengte in meters van de pijlinktvis met gestrekte tentakels. Dit betekent dat een spoor van 10 cm is nagelaten door een koppotig monster van 10 m.

Nu zijn er wel eens potvissen gevangen met ronde plaatjes van 20, 30, 40 cm doorsnede op hun huid...

Om kort te gaan, het is lang niet onmogelijk, dat er monsters van 50, 60, 70 meter zelfs in de zeediepten voorkomen, zonder dat wij het weten. Een potvis die met zo'n monster slaags raakt, kan nooit de bovenhand krijgen en dus ook niet boven water komen om ons het bewijs te leveren van het bestaan van zijn ongelofelijke tegenstander.

EEN PLAATSJE IN HET MUSEUM VOOR DE ZEESLANG

Is de zeeolifant het Monster van Loch Ness, dat voor 't eerst in 1933 is waargenomen door Mr. en Mrs. Spicer, toen het de weg overstak?

EEN forse trap op de rem, de banden van de kleine Austin van Mr. en Mrs. G. Spicer knersen wanhopig op het asfalt en de auto stopt een meter van het obstakel.

De beide inzittenden kunnen hun ogen niet geloven. Daar vlak voor hun wagen, geen haar van de bumper, steekt een kolossaal monster, zo hoog als een olifant, de weg over. Zijn rolronde lichaam op korte pootjes, lijkt op dat van een slang. Het duurt lang eer dat wezen voorbij is, het sleept een eindeloze staart voort, die in een bespottelijk puntje uitloopt.

Het monster duikt het bos in, bonkt tegen bomen aan, rukt takken af. Eindelijk is de weg weer vrij. Het wagentje van de Spicers rijdt weer door met de twee verbouwereerde reizigers, die zich zullen haasten om hun onvoorstelbare avontuur uit te bazuinen.

In minder dan een week wordt het Loch Ness, het Schotse meer, wereldberoemd. Er woont een gigantisch monster in, de zeeslang waarschijnlijk.

Zes maanden na die ongelofelijke ontmoeting tussen het echtpaar en het monster, ziet een motorrijder, A. Grant, hetzelfde dier ook hem de weg afsnijden, midden in de nacht ditmaal. De koplampen van de machine verlichten fel zijn dikke huid en de volle maan die hoog aan de hemel staat, omlijnt scherp zijn silhouet.

Tegenwoordig geloven de geleerden niet meer aan het monster van Loch Ness. Hoogstens geven ze toe dat het dier dat Mr. en Mrs. Spicer zo had laten schrikken een zeeolifant was. Maar tal van min of meer geloofwaardige zeevaarders en reizigers verzekeren met stelligheid het monster te hebben aanschouwd. Sommige beschrijvingen van het dier zijn verbijsterend nauwkeurig, zoals wel uit het volgende lijkt :

6 juli 1734 : De Noorse zendeling Hans. Egede, die dicht bij Groenland vaart, ziet een verschrikkelijk dier hoog boven water uitsteken, met zijn lange spitse snuit naar voren gestrekt... Het blaast als een walvis, terwijl het met zijn enorme vinnen het water opzweept en zijn dikke, rimpelige huid schudt.

Augustus 1746 : Een vermaarde Noorse zeeofficier, Lorenz von Ferry, ziet de kop van een dier dat op een paard lijkt. Die kop steekt 60 cm boven water uit, heeft manen en sleept een slangelichaam achter zich aan. Een donkere mond gaat af en toe open onder een stel grote, zwarte ogen en de kop schudt gedurig zijn witte manen en zijn geplooide huid.

26 september 1808 : Op het eiland Stronsay (Orkney-eilanden, ten noorden van Groot-Brittannië) ontdekken vissers het karkas van een groot dier. De naturalist John Barclay uit Edimburgh komt na het skelet te hebben bekeken tot de slotsom : « Het is een slang met zes poten ». Maar Sir Everart Home, heel- en ontleedkundige aan het Londense Royal College, die nauwgezetter is dan zijn collega, repliceert : « Die overblijfselen behoren toe aan een soort van haai ».

ANDERHALF UUR IN DE HAVEN VAN GLOUCESTER

Augustus 1817 : In de haven van Gloucester (Massachussets), niet ver van Boston (V.S.) nemen getuigen meer dan anderhalf uur lang een zeeslang waar.

Het Linnaeusgenootschap in Nieuw-Engeland ondervraagt elke getuige afzonderlijk, zoals de politie dat zou doen. Een der getuigen, Amos Story, verklaart : « Ik zat op de oever en zag 150 yard van me af een dier. Zijn kop stak 10 duim boven water. Het bleef anderhalf uur zichtbaar. Het lichaam was zo dik als dat van een mens. » Salomon Allen, een andere getuige, verzekert : « De lengte van het wezen was 80 tot 90 voet. Er kwam een stel bulten en kuilen aan de oppervlakte. » Epos Ellery en Matthew Gaffney hadden waargenomen dat de slang volstrekt geen aandacht schonk aan schepen of mensen. Zelfs toen Gaffney een schot loste, dook het enkel achteloos met zijn kop in het water.

Kort na het onderzoek wordt er op het strand een « larve van een zeeslang » ontdekt, « wel een meter lang ». In werkelijkheid was het een gewone gladde slang, een « coluber constrictor ».

11 october 1848 : Kapitein M'Quhae, van de « Daedalus », een Brits oorlogsschip in Oost-Indië, ontdekt een kop op brede schouders, die 4 voet boven water uitsteken. Een matroos neemt duidelijk de trekken van het dier waar.

20 november 1875 : Het schip, de « Pauline », woont een gevecht bij tussen een potvis en een rode zeeslang.

7 juli 1905 : Om 10.15 uur 's morgens valt aan de leden van de Council of the Zoological Society of London aan boord van de « Valhalla » het buitenkansje te beurt een dikke kop en een hals uit het water te zien opsteken. De hals is zo dik als een menselijk lichaam, de kop ziet er uit als die van een schildpad.

WIE IS DE ZEESLANG ?

Wat zijn al die verhalen waard ? De meeste getuigen schijnen betrouwbaar. Toch kunen ze zich vergist hebben en een ander dier voor de zeeslang hebben versleten. Zo oordelen althans vele naturalisten.

Zeeslangen zijn doodgewone zoogdieren of pijlinktvissen, oordelen ze in het algemeen. Richard Owen, hoogleraar in de vergelijkende ontleedkunde aan het Royal College, beweerde bij het vernemen van die ontdekking aan boord van de « Daedalus », dat het heel eenvoudig een zeeolifant was. En de rode slang, die de mannen van de « Pauline » hadden zien aanvallen, was zonder twijfel een tentakel van een archeuoteuthis, die men voor een zeeslang had gehouden.

Andere geleerden spreken zich echter lang niet zo stellig uit. Er zijn te veel overeenstemmende waarnemingen, zeggen ze. Een langwerpig reuzendier moet zeker bestaan. Het onderhavige is waarschijnlijk geen slang, want een reptiel zou het poolzeewater niet verdragen. Maar het monster is verscheidene malen in de noorderzeeën waargenomen. Dus kan het alleen een warmbloedig dier wezen, een zoogdier, te meer nog omdat verscheidene getuigen manen hebben gezien op de « nek » van de « zeeslang ».

Volgens de Hollandse geleerde A. C. Oudemans zou het monster een nog onbekende reuzenrob zijn.

Voor de Engelse geleerde Maurice Burton is de slang die de zeeën onveilig maakt een reusachtige paling. Dit denkbeeld kwam bij hem op toen hij palingen in een aquarium zag krioelen. Ze zwemmen in verticale golven, precies zoals de zeeslang meestal wordt beschreven. Burton verzekert dat er onlangs 3 voet lange (= 1 meter) larven van een paling zijn ontdekt. Nu is een volwassen paling gemakkelijk 10 keer zo lang als een larve, dus in ons geval 36 voet (12 meter).

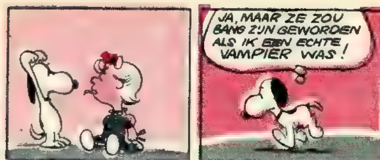
Heuvelmans is misschien wel dicht bij de waarheid. Een hele reeks onbekende monsters, langwerpig van vorm, zijn waarschijnlijk voor de zeeslang aangezien. Dat zou volstrekt niet onmogelijk wezen. In tegenstelling tot de landdieren die in de hoogte groeien, ontwikkelen gigantische zeedieren zich in de lengte. De slangevorm is een normale lichaamsvorm. Aan onderzeese monsters ontbreekt het trouwens niet. Maurice Wilson dacht dat de zeeslang een tegenwoordig uitgestorven walvis kan zijn geweest, de Zeuglodon of de Basilosaurus, die wel 20 meter lang was.

Maar de blauwe walvis, onze tijdgenoot, is 30 m lang. Dat is nog heel wat groter en toch vinden we dat doodgewoon.

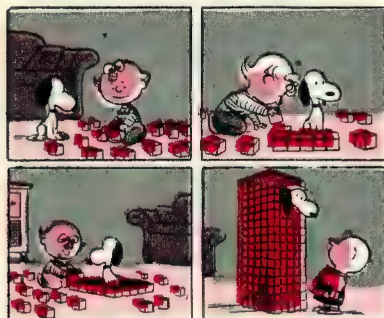
De zeeslang behoudt dus tot nader order het voordeel dat zij een geheimzinnig, nog onbekend dier is.

Op deze prent uit 1555 is een der eerste zeeslangen afgebeeld.

...EN HEEFT AANLEG VOOR BOUWEN...

— 11 —

BELANGRIJK

Als je dit micro-boekje wilt maken, moet je eerst de middelste bladzijden uit dit nummer halen. Deze vier bladzijden moet je zorgvuldig bewaren omdat ze een onderdeel vormen van het MACRO-VERHAAL. Vervolgens maak je de bladzijden van het MICRO-BOEKJE los. Houd je precies aan de aanwijzingen en sla, als je het boekje gevouwen hebt, een nietje in het midden. Daarna moet je de bladzijden met een mes of een schaar opensnijden.

Bewaar dit boekje zorgvuldig. Er zullen er nog meer komen en na verloop van tijd heb je dan een prachtige micro-bibliotheek.

Volgende week :

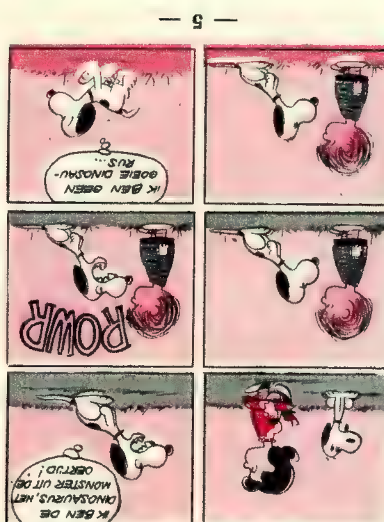
JAAP DOET AAN SPORT

— 8 —

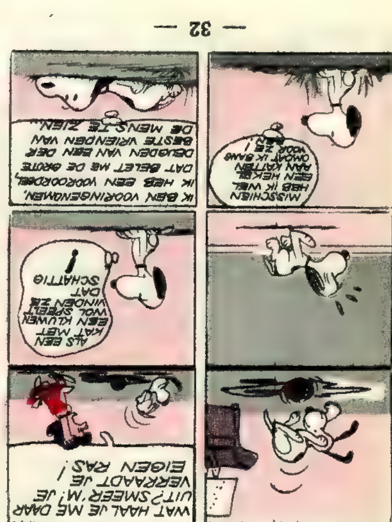
GELUKKIG KOMEN CHARLIE BROWN EN LUCY ER NET LANGS...

— 5 —

MAAR HIER IS LUCY, EEN FURIE IN DE DOP..

— 32 —

SNOOPY TREKT HET OP ZIJN FATSOEN ! « WAT EEN KAT KAN, KAN IK OOK ! »

— 9 —

HIER HEB JE CHARLIE BROWN. HIJ STAAT SPECIAAL BEKEND VOOR ZIJN EEUWIGE PECH BIJ HET OPLATEN VAN VLIEGERS EN ZIJN GELIEFDE UITROEP : « LIEVE HEMEL ! » HIJ HEEFT EEN VRIENDJE DAT LINUS HEET...

HET IS SNOOPY, DE HOND MET DE VERBEELDINGSKRACHT

— 4 —

SNOOPY WIL HET NOG EENS PROBEREN. « WAT DOET EEN KAT ? »

— 33 —

PEANUTS

DOOR

SCHULZ

ROBBEDOES MICRO-BIBLIOTHEEK

PEANUTS

DUPUIS

BRUSSEL – DEN HAAG

PARIJS – MONTREAL

SNOOPY IS VAN ALLE MARKTEN THUIS...

MAAK HIER DE TWEEDE VOUW

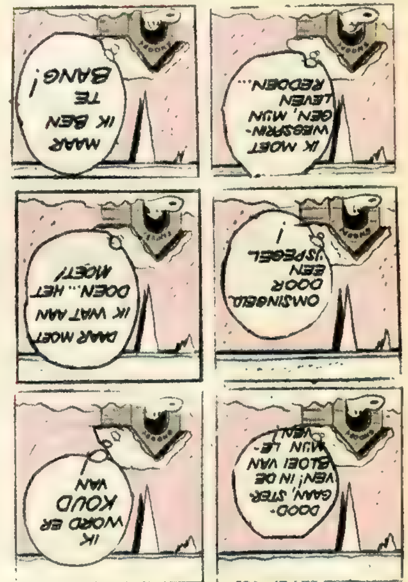
CHARLIE BROWN BLUNDERT WEL EENS...

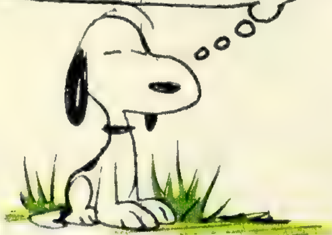
SNOOPY HEEFT ZIJN EIGEN HOK, ZIJN HOME WAAR HIJ 'S WINTERS LIGT TE DROMEN...

HIER VOUWEN NAAR BINNEN

DIT IS DE EERSTE VOUW DIE JE MOET MAKEN OM HET MICRO-BOEKJE TE

EINDE

PEANUTS

DOOR

SCHULZ

CHARLIE BROWN

SNOOPY

CHARLIE BROWN HEEFT EEN ZUSJE WAAR SNOOPY NOGAL MEE KAN OPSCHIETEN

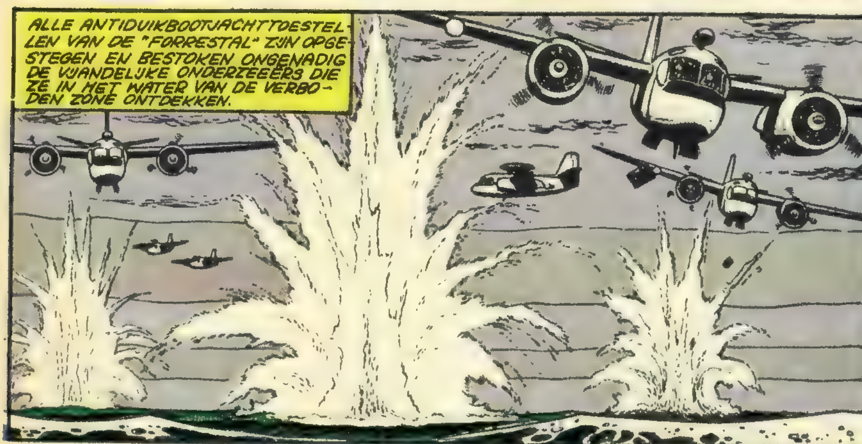

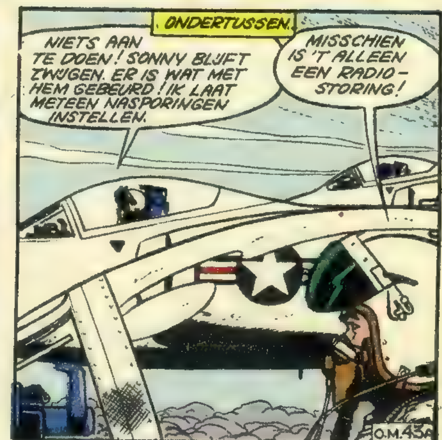
BUCK DANNY OPERATIE "MERCURY"

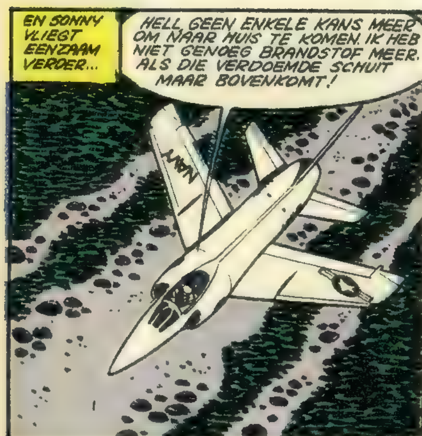
Sonny's vliegtuig antwoordt niet meer als Danny's eskader de beschadigde duikboot met de capsule aan boord moet prijsgeven...

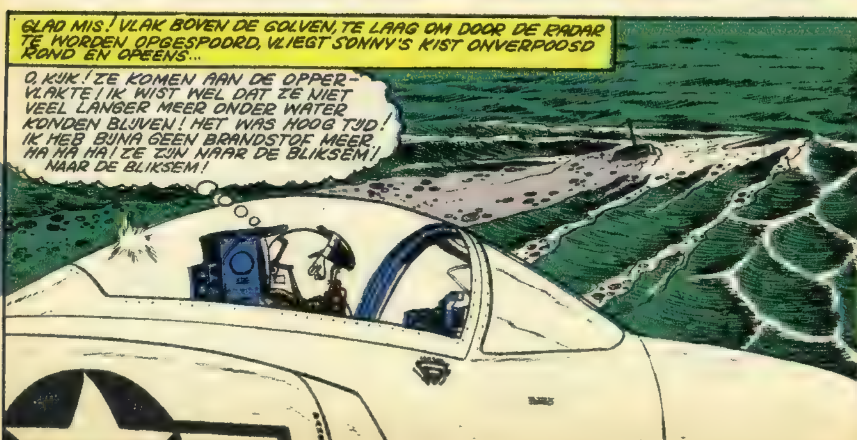

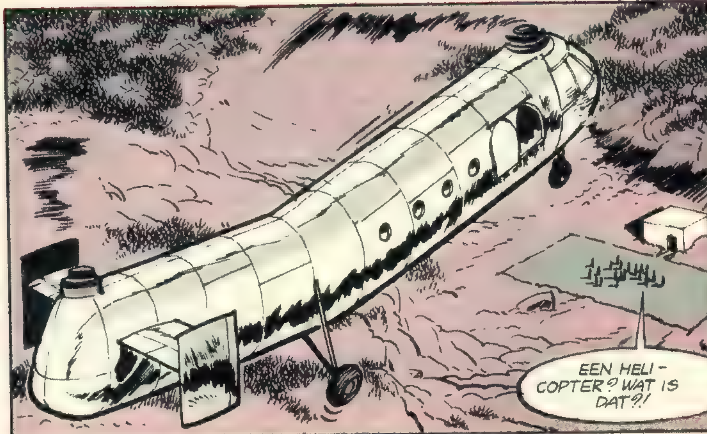
Wordt vervolgd

MICHEL & DICK

PIROTON & JADOUL

een STRAALBUIS

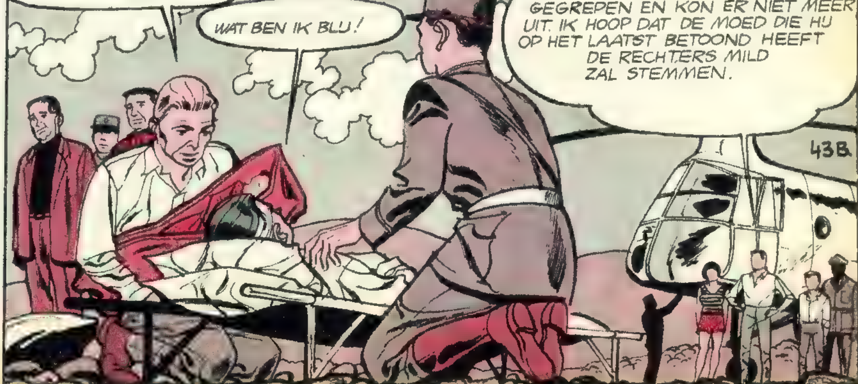

voor VERONICA

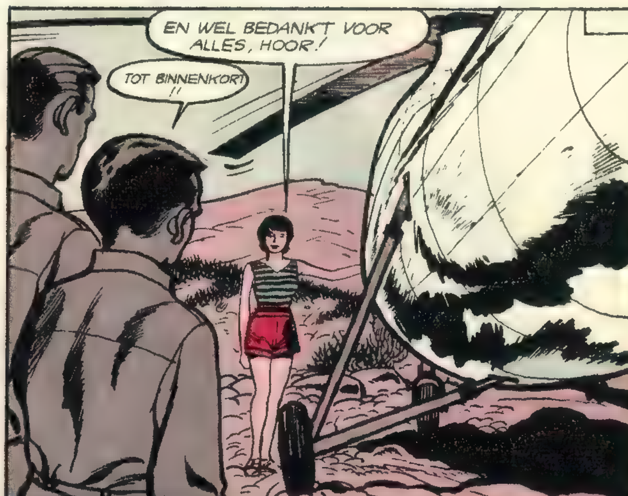
Claude en Michel zijn door het ingrijpen van de politie van de bandieten verlost. Maar de politie moet hen in het oog houden...

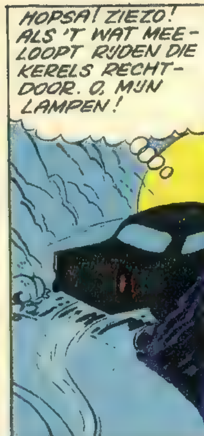
EEN GROTE REPORTAGE VAN
FLIP FLINK
door Eddy Paape, en J.M. Charlier

DE

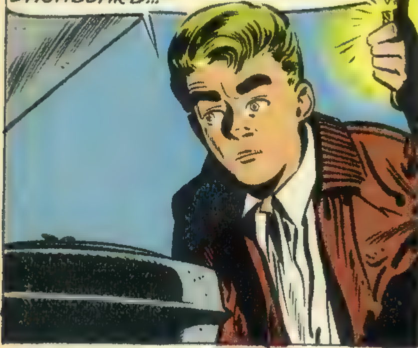

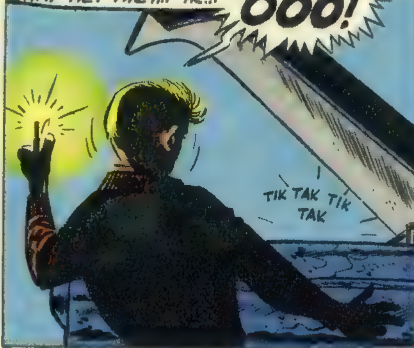

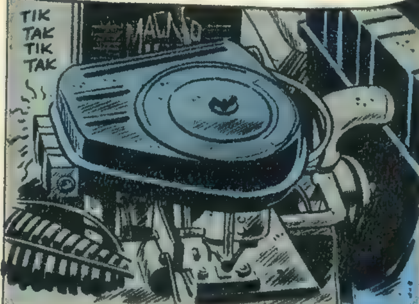
ZWARTE HAND!...

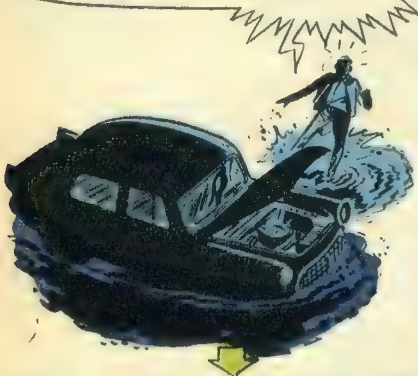
Om het geheim van Morres verdwijning op te helderen gaat Flip naar de plaats waar hij een garagehouder van Giletti moet treffen. Een wagen rijdt hem na.

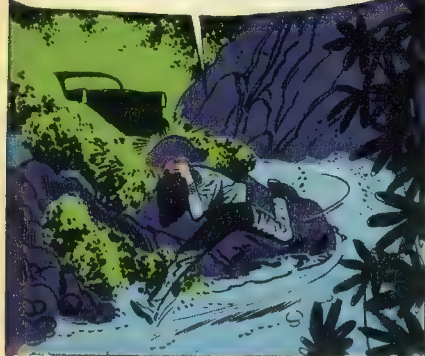

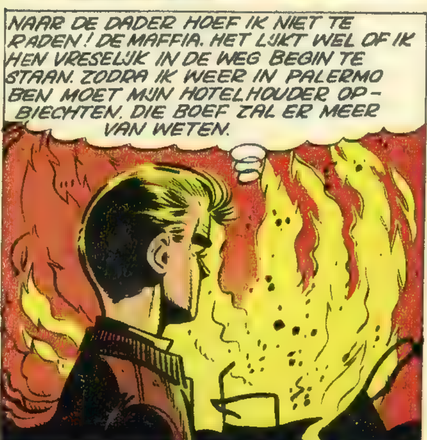

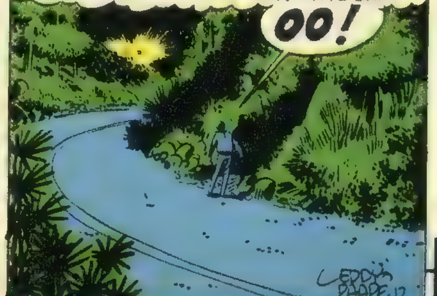

Wordt vervolgd

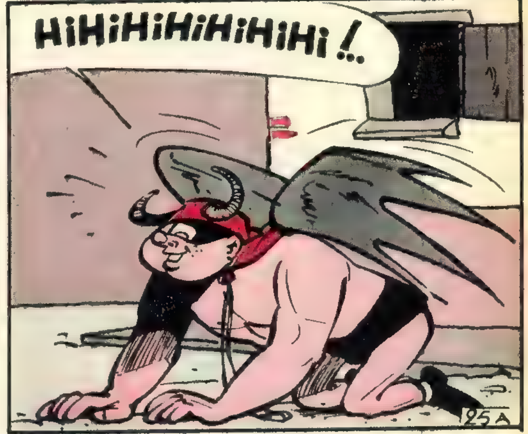
HET KRUID DER

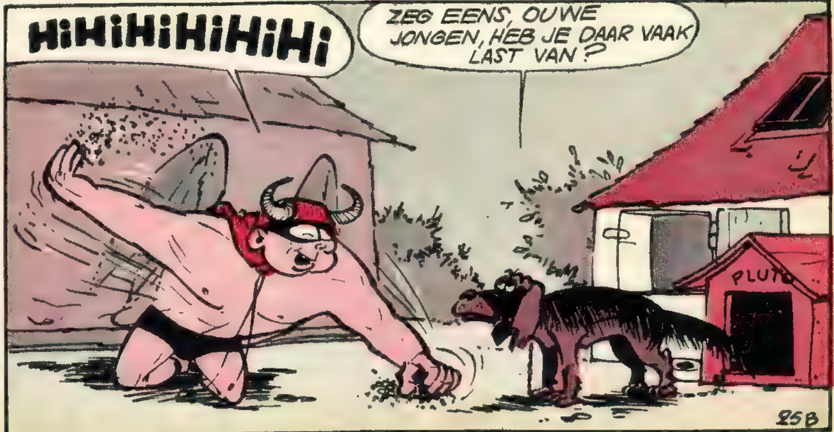

GRAMSCHAP

DOOR DUBAR

Fons de catcher heeft het aan de stok gehad met Sjeik Mahmoed-Ibn-Sjasjmoesj. Hij is gehypnotiseerd en denkt dat hij een hyena is.

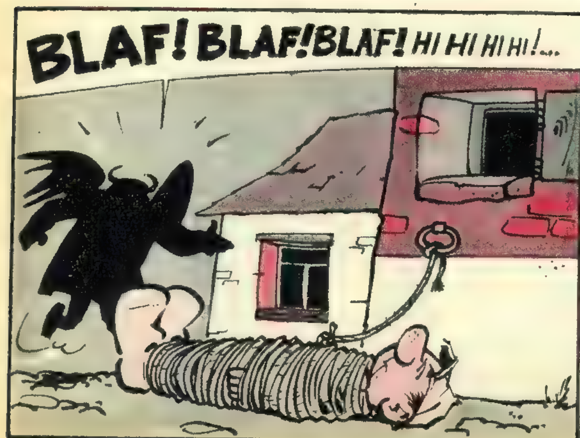

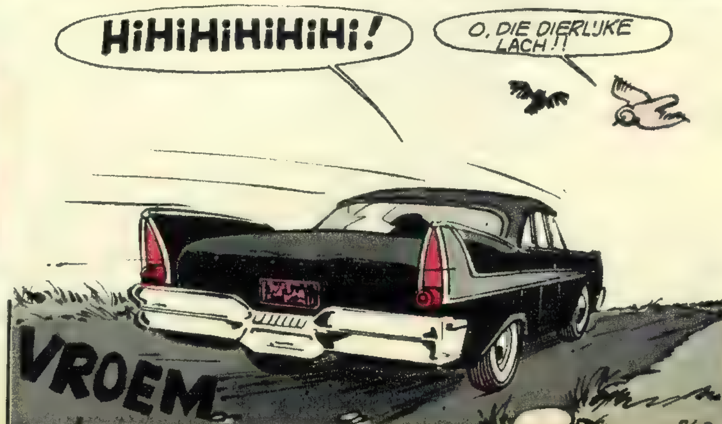

Wordt vervolgd

DE SPANNENDE VERHALEN
VAN OOM WIM

DE DOOLTOCHT

IN 1870 BREEKT DE FRANS-DUITSE OORLOG UIT DE PRUISEN RUKKEN TOT VOOR PARIJS OP EN OMSINGELEN DE STAD. DE BELEGERDEN PROBEREN HET CONTACT MET HET LAND TE HERSTELLEN DOOR MIDDEL VAN BALLONS. ZE LATEN ER VIER EN ZESTIG OP.

DE MEESTE BEREIKEN HUN DOEL. MAAR SOMMIGE GAAN VERLOREN IN DE VRESELIJKSTE AVONTUREN. HIER VOLGT DE DOOLTOCHT VAN DE "VILLE D'ORLEANS"...

HET OPSTIJGEN GEBEURDE 'S NACHTS TENEINDE NIET DE AANDACHT VAN DE VIJAND TE WEKKEN... OP 24 NOVEMBER, EVEN VOOR MIDDERNACHT, STAPPEN ROLIER EN BEZIER IN HET SCHUITJE VAN DE "VILLE D'ORLEANS" EN...

ZE NEMEN ZAKKEN MET TELEGRAMMEN MEE EN ZES POSTDUIVEN.

DE BALLON STIJGT OP. ER WAAIT EEN HEVIGE WIND, DIE DE BALLON OVER DE DAKEN VAN PARIJS JAAGT..

MAAR AMPER ZIJN ZE OVER DE VESTING EN DE VERDEDIGINGSWERKEN HEEN OF DE MAAN BREEKT DOOR DE WOLKEN EN...

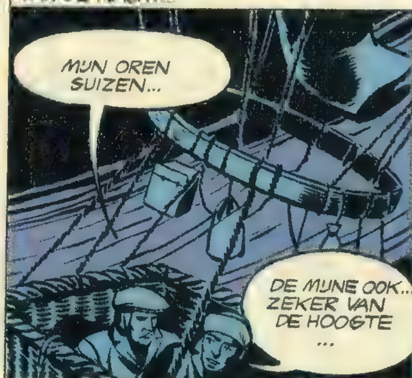

VAN DE « VILLE D'ORLEANS »

Vervolg

DE SPANNENDE VERHALEN VAN OOM WIM

DE DOOLTOCHT

MAAR DE BALLON RAAKT BEDEKT MET EEN STEEDS DIKKERE LAAG IJSKRISTALLETJES DIE HET LUCHTVAARTUIG ALMAAR ZWAARDER MAAKT...

KORT DAARNA HOREN ZE WEER ONDER HEN HET HELSE GEBULDER VAN DE WOESTE OCEAAN...

ZE GEVEN HEN BERICHTEN MEE WAARIN ZE ZE DE GOUVERNEUR VAN PARIJS MEE-DELEN DAT HUN EINDE NADERT.

MAAR NET ALS HET SCHUITJE EEN PROOI VAN DE WOESTE BAREN WORDT...

EN NET ALS HET SCHUITJE EEN PROOI VAN DE WOESTE BAREN WORDT...

DE "VILLE D'ORLEANS" SCHIET MET EEN RUK TOT 2000 M HOOGTE, MAAR DREIGT ELK OGENBLIK DE ONGELUKKIGE MANNEN IN DE DIEPTE TE SLINGEREN...

DAARBOVEN VOELEN DE LUCHTVAARDERS ZICH LETTERLIJK BEVRIEZEN... HET WORDT VOOR HEN EEN ONTZETTENDE DOODSSTRIJD...

VAN DE «VILLE D'ORLEANS»

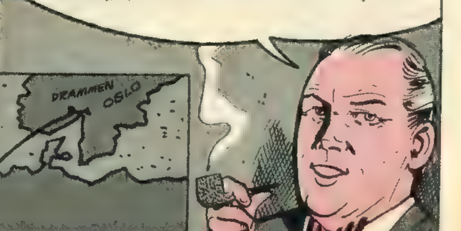

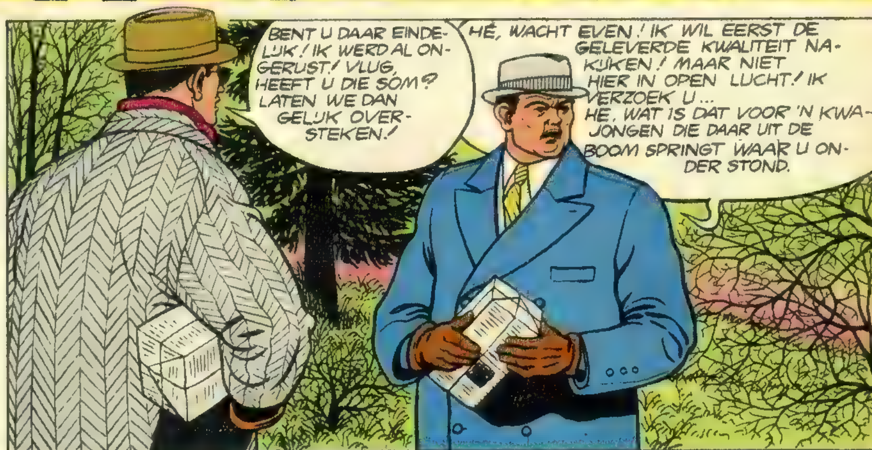

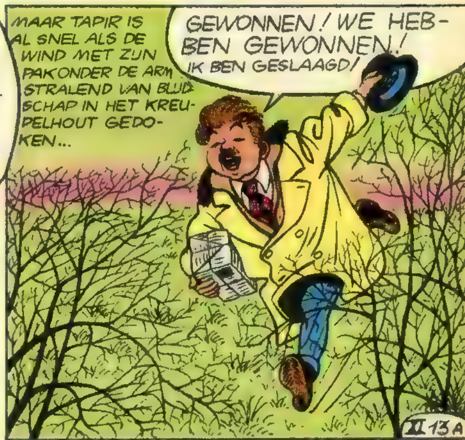
DE SCHARLAKEN

(1) LOKAAL

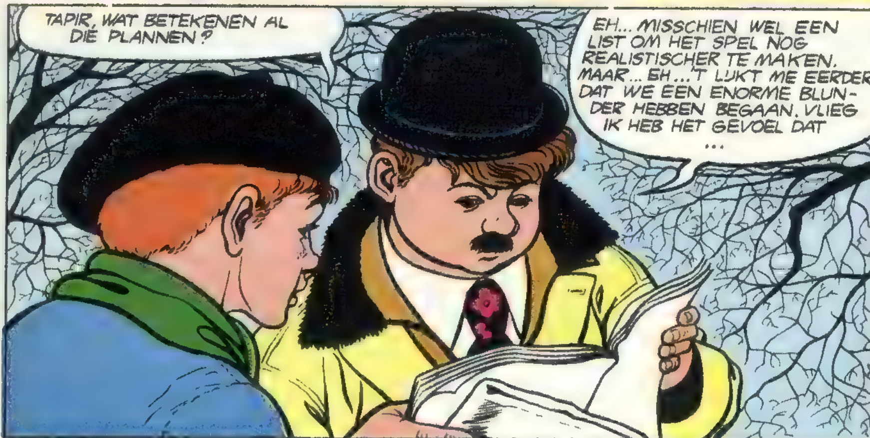

WOLVEN

De Beverpatrouille

A. en M. Tacq

Nadat hij het pakje dat een onbekende aan zijn geheimzinnige vertrouwensman moest afleveren heeft ingepikt, probeert Tapir bij Vlieg te komen...

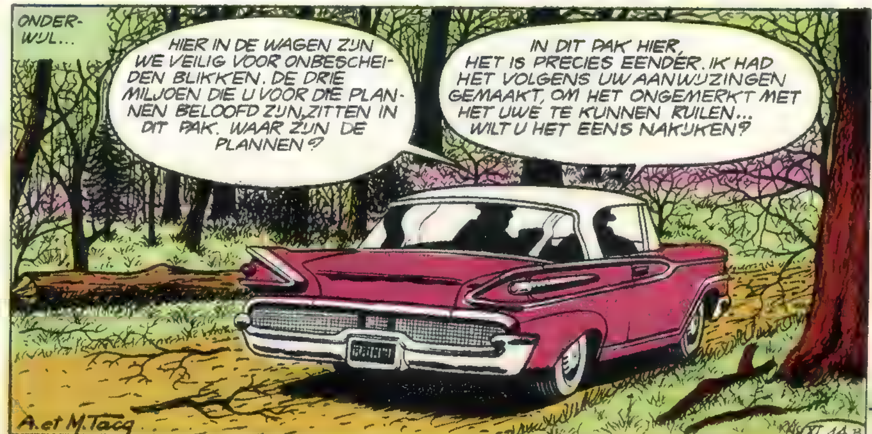

Wordt vervolgd

ALS ARGUS HET OOG OP DE VRACHT HOUDT

De firma Canadair in Montréal heeft het levenslicht aanschouwd onder de beschermende vleugels van de General Dynamics Corporation of the U.S.A. en deze laatste heeft er de stoot toe gegeven dat de Canadair zich ging specialiseren in het bouwen van buitenlandse toestellen in licentie, welke ze echter met een eigen sausje overgoot. Zo werden achtereenvolgens DC 4's, F 86 Sabres, F 104 Starfighters en Convairs 540 gebouwd (de laatste twee zijn nog in productie). Ondertussen had de Engelse maatschappij de Britannia voltooid en deze werd al ras de elegantste, best geslaagde « liner » van alle transportvliegtuigen, tot de « jets » hem echter onttroonden. De firma van Montréal was zo bekoord door de fraaie lijn van de Britannia, dat ze besloot met toestemming van de Canadese regering de licentie te kopen en dit toestel te verbouwen tot een kustverkenningsvliegtuig. In de tijd dat zij een stuk of dertig nieuwe Britannia's bouwde, die Argus waren gedoopt, ging de Canadair Aircraft inzien dat het vrachtvliegtuig steeds belangrijker werd en ze besloot dit probleem nader te bestuderen.

Wie zelf niet snel genoeg is...

Begin 1959 kwamen de eerste Boeings 707 in dienst en hierdoor verminderden de zware DC 7's, de Super Constellations en consorten snel in waarde. Maar daar die vliegtuigen nog slechts kort tevoren waren aangeschaft en voor een hoge prijs, besloten vele luchtvaartmaaschappijen een groot deel van hun passagiersvliegtuigen tot vrachttoestellen om te bouwen. Het probleem was hiermee echter verre van opgelost, want zoals onlangs nog een vriend van me die 't goed weten kan me vertelde, is het niet zozeer het vliegen zelf dat het luchtvervoer zo duur maakt, als wel de tijd die het toestel op de grond doorbrengt voor het laden, gedurende welke het de maatschappij niets opbrengt. Tal van luchtvaartmaatschappijen mochten dan al de toegangsdeuren breder maken, het probleem bleef bestaan. Hoe kan een vrachtvliegtuig geladen worden in de tijd waarin het bijvoorbeeld tankt ?

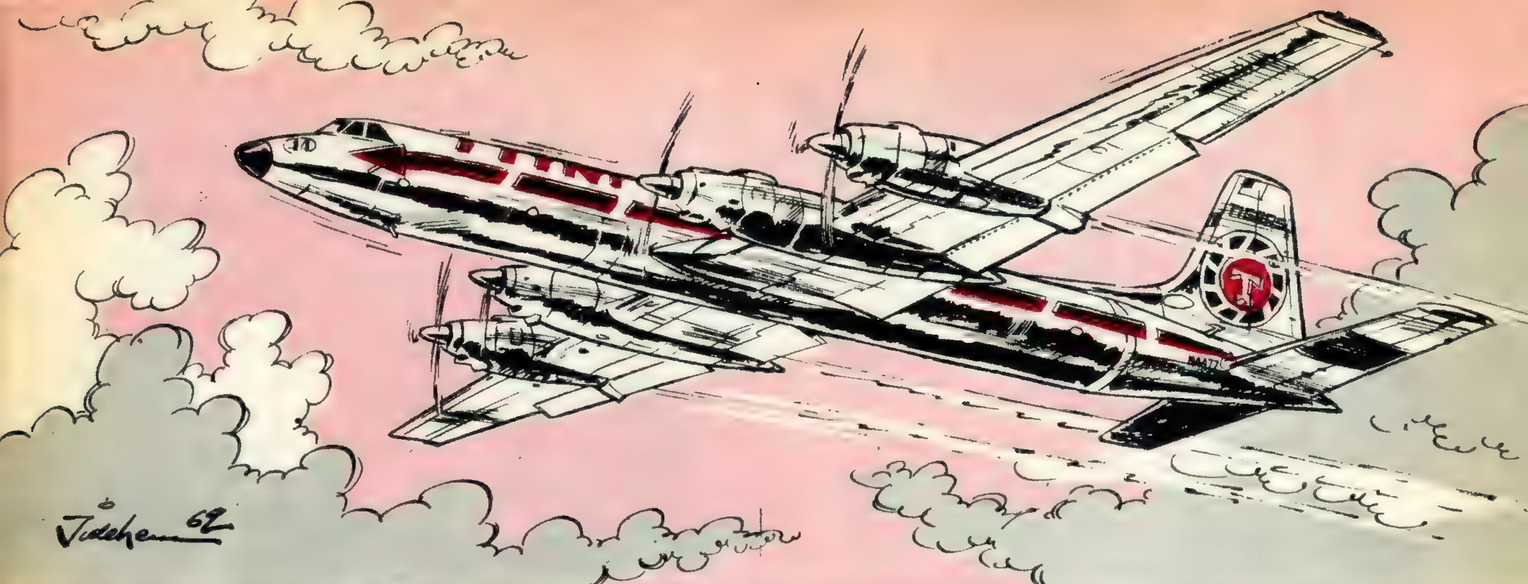
De Fransen met de Nord 2.500 en de Amerikanen met de Flying Boxcar hadden al een oplossing onder ogen gezien, maar die beide toestellen gingen mank aan een zeer middelmatige stroomlijn, welke hun prestaties ouderwets maakte vergeleken met die van de DC 7 en andere verbouwde toestellen. De Canadair diepte de plannen van de Britannia uit haar laden op en besloot na rijp beraad de toegang voor de vrachtgoederen makkelijker te maken door de romp in twee stukken te bouwen die met scharnieren verbonden werden. Wanneer men nu het toestel wilde laden, dan hoefde men de staart maar in zijn hengsels te laten draaien en er ontstond een opening die de hele breedte van de romp besloeg ! Het was eenvoudig, maar je moet er toch maar opkomen. Vele constructeurs vonden het een zonderlinge inval en kwamen wel wat al te voorbarig tot de slotsom dat het toestel nooit zou vliegen.

Maar door een vernuftig combineren van de elegante Britannialijn met het geniale idee van die opening in de staart (per slot van rekening de meest logische oplossing) bereikten de Canadese ingenieurs een alleropmerkelijkst resultaat en men moest tenslotte wel inzien dat de Canadair met zijn jongste aanwinst, de CL 44, de eerste prijs had gewonnen.

Nieuwe wegen bewandelen...

De Canadezen stuitten op heel wat tegenzin, vooral bij de meeste grote transportmaatschappijen die drommels goed begrepen dat hun grote DC 7's op slag niet alleen niet rendabel meer waren maar ook uit de mode. Om eventuele kopers te overtuigen, speelde Canadair open kaart en zoals we zullen zien, ontbrak het niet aan argumenten in zijn voordeel. Bijna de hele constructie van de CL 44 was ontworpen om in alu-

miniumlegeringen te worden uitgevoerd. Zo waren de roeren, maar vooral de vleugels in twee delen gebouwd, waardoor er maar een minimum aantal klinknagels nodig was en alleen het onderste deel van die vleugels met alclad-bladen bekleed hoefden te worden. Al deze bijzonderheden zijn zeker niets ongewoons, maar de inspanningen van de ingenieurs hebben zich voor één keer op de staart geconcentreerd, welke naar rechts opengaat, waardoor deze een hoek van 105° met de eigenlijke romp maakt.

De motoren vormden ook een netelig probleem. Nadat Canadair vergeefs naar een motor uit eigen land had gezocht, moest deze firma tenslotte toch wel terugkeren tot de schroefturbines van Brits fabrikaat. De keuze was beperkt tot twee motoren : de Bristol Siddeley Proteus, die reeds in de Britannia werd gebruikt en de Rolls Royce Tyne, die pas in dienst was genomen op de Vickers Vanguard, de jongste aanwinst op het gebied van middelgrote afstandstoestellen met schroefturbine. De eerste vertoonde het euvel dat hij stukken eerder ontworpen was dan de Tyne, en de Tyne kon daardoor ruimschoots zijn voordeel doen met de door de Rolls Royce Dart opgedane ervaring. Deze Rolls Royce is weliswaar minder sterk, maar verreweg de meest verbreide schroefturbine die er op het ogenblik bestaat. Het vermogen van de Tyne (5.809 pk) was bovendien hoger dan dat van de Proteus en zo komt het dat de keus als vanzelf op de Tyne viel, die het enige bezwaar vertoonde dat hij tamelijk veelvuldig gereviseerd moet worden. Dank zij een nauwe samenwerking tussen Canadair en Rolls Royce zijn er sindsdien trouwens gevoelige vorderingen gemaakt.

Voor een brede deur een brede vloermat

De Canadezen waren echter niet helemaal met zichzelf ingenomen, want zoals ze zeer terecht opmerkten, was het werkelijk onnodig zo'n wijde opening in de romp te maken, als er niet tevens een systeem bestond om de CL 44 snel vol te laden. Daar dit gebied nog braak lag, ging Canadair zelf aan de slag en kwam deze firma in snel tempo tot een oplossing welke de Flying Tiger (de grootste geldschieter van de CL 44 en overigens een der grootste vrachtvliegtuigmaatschappijen ter wereld) besloot te aanvaarden. Een speciaal ontworpen karretje met een breedte die berekend is op de opening van de CL 44 komt de goederen aanvoeren op metalen vloermatten (waarvan elk een gewicht van 3.600 kg kan dragen), die door een rollend tapijt in de cockpit worden geduwd. Als de matten eenmaal in de romp zijn, worden ze over rails naar hun laatste bestemming gebracht. Dit op zichzelf eenvoudige en niet zo kostbare systeem doet volgens Canadair slechts voorlopig dienst, tot namelijk de werkelijke stationsgebouwen klaar zijn, waarin wentelende dokken voorkomen die de goederen rechtstreeks tot voor de ingang van de romp kunnen aanvoeren.

De CL 44 is nu nog niet bijzonder in het luchtruim verbreid (er zijn pas een stuk of twintig in bestelling) en we zullen dit toestel slechts af en toe in Europa te zien krijgen, maar het zal in onze herinnering de pionier onder de vrachtvliegtuigen blijven, althans op de lange afstand. Het beste bewijs is misschien wel de belangstelling die Vickers-Armstrong ervoor aan de dag legt. Vickers denkt nu al aan een nieuwe versie voor vrachtvervoer van zijn 4-motorige straalvliegtuig de VC 10. Het enige verschil tussen beide toestellen zal wezen dat ditmaal het voorstuk van de romp open kan gaan, aangezien de motoren het andere uiteinde in beslag zullen nemen.

BUITEN DE STUURHUT IS ALLE BESCHIKBARE RUIMTE VOOR DE VRACHT BESTEMD. DIT BETEKENT EEN VOLUME VAN 178 M³.

ABONNEMENTEN OP ROBBEDOES

België : 1 jaar : 520 F ; 6 maanden : 260 F ; 3 maanden : 130 F.
Kongo : 1 jaar : 560 F ; 6 maanden : 280 F ; 3 maanden : 140 F.
Overige landen : 1 jaar : 570 F ; 6 maanden : 285 F ; 3 maanden : 143 F.
Nederland : 1 jaar : Fl 33,80 ; 6 maanden : Fl 16,90, 3 maanden : Fl 8,45.
Nieuw Guinea, Nederlandse Antillen, Indonesië en Suriname : 1 jaar : Fl 38 ; 6 maanden : Fl 19 ; 3 maanden : Fl 9.50.

Voor Nederland : gironummer 211714 van de Uitgeverij J. Dupuis, Laan van Meerdervoort 129, Den Haag. — Voor België : P.C.R. 3621.59 van de Uitgeverij J. Dupuis, Centrumgalerij, Blok 2, Brussel 1.

DE WERELD IN EEN WEEK

MAANDAG

Zopas is er petroleum ontdekt in Culver City (V.S.), op dezelfde plaats waar Charlie Chaplin vroeger zijn beroemde film « The Gold Rush » heeft gedraaid.

DINSDAG

Tijdens een strafzaak hebben de rechters van Howran, een stad bij Calcutta, een getuige verhoord die beweerde 158 jaar oud te zijn. Ofschoon de rechters wat ongelovig waren mocht hij zijn verklaring toch zittend afleggen.

WOENSDAG

De Britse bond van particuliere detectiven zal Harer Majesteits regering verzoeken het beroep te reglementeren. Het schijnt namelijk, dat tal van bajesklantjes na het uitzitten van hun straf in het andere kamp overgaan... zonder echter tot inkeer te zijn gekomen. De cliënten worden maar al te vaak het slachtoffer van hun gewetenloosheid...

DONDERDAG

Het aantal wolven dat er nog in Noord-Zweden voorkomt wordt op ongeveer vijftig geraamd. Ondanks de herhaalde verzoeken van de Lappen hebben de autoriteiten het vertikt een uitroeiingscampagne met helicopters tegen de dieren te beginnen.

VRIJDAG

Er is dicht bij Londen een auto de Theems ingereden. De vijf inzittenden van het voertuig konden gered worden. Een eigenaardige bijzonderheid : de chauffeur, Mr. Gilbert Beale, was 95 jaar en zijn jongste passagier al diep in de zeventig.

ZATERDAG

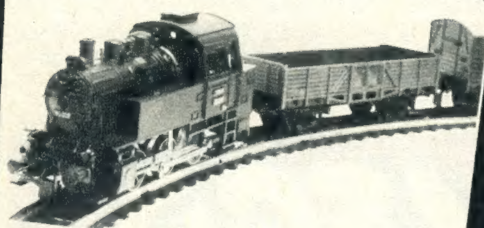
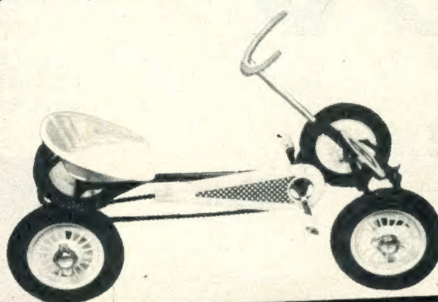
De Tokiose dierentuin is overbevolkt. Wegens plaatsgebrek heeft de directie van deze instelling besloten leeuwen, tijgers en nog andere, even vreedzame dieren, voor een derde van hun waarde te verkopen... Liefhebbers, let op uw saeck !

ZONDAG

In Kirchheim (Duitse Bondsrepubliek) is er aan de rand van een autoweg een zwembad gebouwd. Dit is bestemd voor automobilisten die moe van een lange tocht zich prettig willen ontspannen zonder veel tijd te verliezen.

Speelgoed uit de gehele wereld

500 modellen poppen
van 79 F tot 1.495 F

20 modellen poppenwagens
van 375 F tot 1.295 F

20 modellen treinen
van 59 F tot 1.495 F

10 modellen Go-Karts
van 495 F tot 2.595 F

HIJS DE VLAGGEN !
oplossingen van bladzijde 4

Spel nr. 1. — a) Brits Guyana (Georgetown) ; b) Nederlands Guyana (Suriname) - (Paramaribo) ; c) Frans Guyana (Cayenne).

Spel nr. 2. — a) Sowjet-sector A ; b) Franse sector B ; c) Britse sector C ; d) Amerikaanse sector D.

Spel nr. 3. — Het betreft de vlaggen van : 1) Honduras ; 2) Liberia ; 3) Panama. Een groot deel van de wereldkoopvaardij vaart onder een der drie genoemde vlaggen, want de drie staten staan grote faciliteiten toe aan schepen die hun nationaliteit aannemen.

Spel nr. 4. — Lijn 1 : rood ; lijn 2 : wit. We krijgen : a) Luxemburg (of Nederland) ; b) Nederland (of Luxemburg) ; c) Paraguay ; d) Perzië (of Iran) ; e) Oostenrijk ; f) Joegoslavië.

LAATSTE NIEUWS

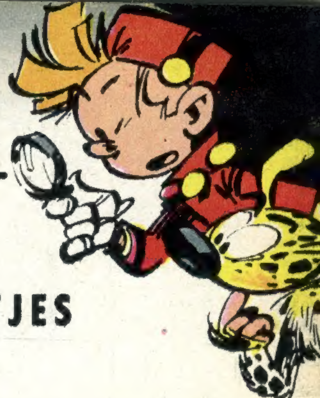
IK BLIJF !

Ik wist wel, dat ik op jullie kon rekenen ! Je zult eens zien ! De een of andere dag gaat dit blad van naam veranderen en zal het « Guust » heten. Je hebt 't al geraden, niet ! ? Ik blijf. En ik blijf op de voorpagina omdat jullie dat allemaal willen. Dat wil zeggen, bijna allemaal, want er zijn natuurlijk weer 'n paar vervelende zuurpruimen die mij niet aardig vinden. Ze zijn gewoon jaloers, dat is alles. Daarom zeggen ze ook dat ik te stom ben. Wat je vandaag de dag al niet naar je hoofd geslingerd krijgt ! Iedereen weet heel goed dat het blad zonder mij op de fles zou gaan ! Dat is zo waar, dat... Raad eens ! Ja, heus, « ze » hebben me opslag gegeven !

Guust FLATER

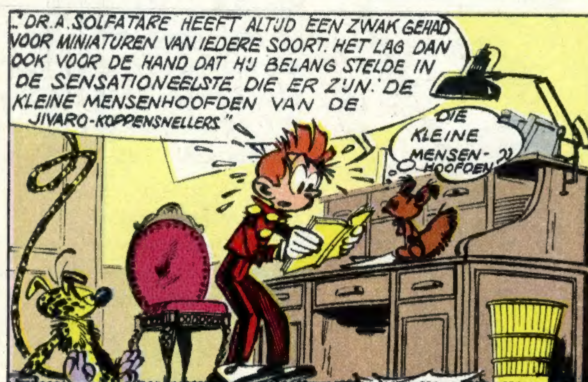

EEN AVONTUUR VAN ROBBEDOES EN KWABBERNOOT DOOR Roba EN Franquin

ROBBEDOES EN DE MINIATUURTJES

KORTE INHOUD : Robbedoes weet dat Kwabbernoot, die een dood poppetje is geworden, tevoren op bezoek is geweest bij Dr. Alfred Solfatare...

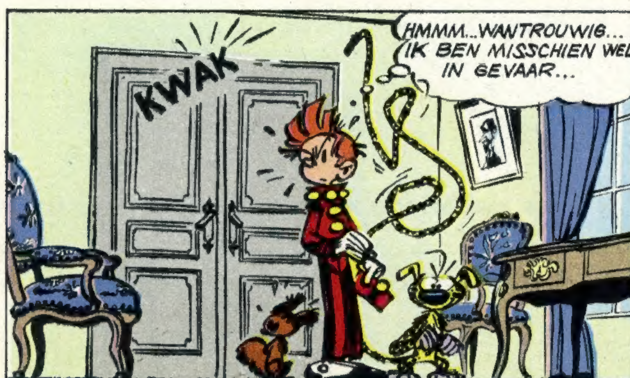

Wordt vervolgd

UITGEVERIJ J. DUPUIS, Zonen en Co. - Den Haag, Laan van Meerdervoort, 129
Brussel 1, Centrumgalerij, Blok 2